

SpK 5/1187

L. Heyke

„Dobrogost i Mitostawa“

Rs II

49

(dla synopsys)

Rs 11 40

Sp K 5/1/ 97

60

W. 1923, nr 36

Miyki je majevi wieczor,
Miesioc sviéci, biołi chmure
Cigno są po jasnim niebie,
Koždi ptoch i wietrzik spiy.

Won przez wogrod wielgiym kroką
Do Redunie są przibliżo,
Chterna cechi toczy fale
I tajemnie cos powiodo.

Długo won na brzegu stoi
I spozéro na ji fale,
Chterne miesoc ózivo strzébri
I won tak do niy przemowio:

Wo Redunia, naszo rzéko,
Wiele vsi i wiele grodov
Te na svoji drodze viydzisz,
Niygle v morzu są rozlejesz!

Wo Redunio, naszo rzéka,
Co to so za smutni viesce,
Chterne te v ti noci szepcesz,
I zmoconi toczisz fale?

Wo Redunio, tvoji viesce
Zgrozo cali sviat przepońnio;
Sviatopołka gród tu stoi,
Ale wróg są zdrađnie skrodo!

Pókiy Sviatopołk nas rzodzi,
Dobrze bądze v naszym kraju,
Ale kiey won zamknie wocze,
Tej jo niewiem, co są stónie.

Z jedni strone buszni Krziżok
Svo żelozno stopa stovio
Ju na levim brzegu Viyske
I óo nas svo piysc vicigo.

Wód południo letkiy Poloch
Niygde na nas niymog zgarac,
Dziso won są navet z Niemcą
Przeciv naju wusposobio!

2
Braniborskiy grabia moźni
Nocze svi na vschód wobroco
A i Duńczik zpoza morza
Chceviy są na zemią naszo!

To so cigli moji mesle,
Chterne serce przepichajo;
Za dnia, v noce niepokojo,
Nobarźi mie dziso gnąbio!

Miyło noc majevo chopie
I brzadovi drzévka kviytno;
Zopoch vieje z niyv żuławskiykh
I wodurzo cało rodą!

Słodko noc na brzegu morskim
Tu stóp gór v półmroku sniocih,
Tu viklavo novi źeci
A i v sercu dzirskosc rosce!"

Tak won godajoce stojoł
I nad rzéko dali pocszed,
Tam gǳe gąsti krze są mnozo
I nad rzéko są zgiybajo.

Jakiys jakiy, jakiys glose
Z wode sa vidobivajo;
Co to je i co to znaczi,
Cze ju nieprzijocel grozi?

Vtos mu sa na gǳvie jeźi,
Mesla sa po gǳovie mekci;
A wǳ grodu go doloto
Spiev viesołych biesadnykov.

Czoł, co to? Ha, kierz sa reszo,
Cos do rzékiy vpodo, piészczce,
I na ~~na~~ dregiy brzeg są dviyzo
I są na gǳos rozrzechoce.

Chto to beł? To szpieg krzizackiy
Chteren tu pod zómką sǳechoł
A spłoszoni tero wucek
I na dregiy brzeg są zretoł.

Dobrogost są nazod vroco
I do Sviatopołka spieszi,
Be go wo tim powiadomiyc
I przed vrogą go poprzestrzec.

Cecho noc zalega zemia
A na niebie sviyto zorza;
Miasto spiy i wodoczivo,
Sviatopołk nad groda czuvo.

Trzeci śpiewa.

Cześć kraje. - Nocni nopoć. - Czernowoda. -
Wielgo biytwa, - Wostro sprzeczka.

Słońce swićci i przipięko,
Bo tu prawie je południe,
Ale chłód panuje w jizbie,
Tam jich łowiysłów zaproszo.

Woniy zasadle do stołu,
Dobrogst na pierszim miescu;
Z prawi strone sóm gospodorz,
Z lewi młodi Dagomir.

Koźdi zjodo kawał mięsa
I napiekłich rib niemało;
Miyłosława wobsługuje
I podovo jima strave.

Łodiysłów zaczino gadac:
Dovniy jo tam vezi mieszkoł
Na przeviévni Worligorze;
Ale dziso v biedni choce.

Krzyżok vszetko zabroł, zniyszczil
I nom nasze checze spolił;
Ale drzevo je gotovi,
Poviytrze jo bōndą stovioł.

Woniy jedzo i godajo
Wo jrzeróżnich drobnich rzeczach;
Vkuńcu rebok są zamiszlo
I po chiyli są wodezvie:

Rzodko jo móm takiych gosci,
Chterni mogo co poviedzec;
Dagomir był rok ve svice,
Dobrogost na wielgiy wojnie.

Koźdi raczi wopoviadac,
Co są též ghdzejindze sviyci;
Me tu v naszym Worlimdole
Viydzime le piosk i morze.

5

Dobrogost mu wodpoviado:
Bóg niech waju błogosłaviy,
Ze va sedzita spokojno
I niyc niewiéta wo swiece!

Ale Dagomir mu przéko:
Ale i ve wielgiym swiece
Wiele dobrigo są viydzi.
Wiele dobrigo są dzeje.

Tero rebok go podchvoto:
To viyc zaro wopoviadój
I choc mdze to v krótkiyh slovach,
So i tak te mažo godosz.

Dagomir są na to zgodził
I po krótkiyh rozmieszleniu
Won poviado wo svi drodze
Po dalekiyh cezich krajach:

Z Héle jo do Szvédzkiy jachoł,
Jasni słuńce prziswiécało;
Ale vnet szolono burza
Statk na brzegu rozstrzaskała.

Miyli kraj i miyli lédze
V tim pólnocnim nórce sedzo;
Tam jo viydzoł białe noce,
V chternich słuńce niezachodzi.

Potemu na drego strona
Jo v ten kraj górzesti poszed,
Gdźe są riorde v lond vrzinaja
I lodowce vdół grzemio.

Ale i do duńskiy zemie
Droga mie zaprowadzeła;
Tu jo podziwiol dobrobat
I nolepsi wórzóndzenio.

Tu je wosoblevi morze,
Co dwa raze są podnoszo
I wod brzegu precz wucéko,
Potemu jak burza vroco.

6
Vkuřcu i v sľovienskiy zemly,
Chterna napól je zniemczono,
Był jo krótkiy czas i vczero
Jo do wojezezne są wrócił.

Wojezezna, ta je nolepszo,
Wojezezna, nomiylszi sľowo;
Chto na swoim molu sedzi,
Ten szczestlevi je na viekiy!

Wojezezna, ta je nolepszo,
Łoviysľov przisvioldczo jemu;
I są Dobrogost przilónczo:
Wojezezna, nomiylszi sľowo!

9. 2 (1924) 104
Tero svi na Dobrogosta
Łoviysľov wobnoco woko:
Povieđzce wo Sviatopoľku
I chto vasł woko zreniył.

Dobrogost je Sviatopoľka
Nolepszi tovarzesz bronie;
Co won viě i dobrze viydzol,
To won jima wopoviado:

V cemno noc Barbare sviati
Krzižak skrod są do Sartoviyc
Zabiył stróžov, vloz na viežę
I ju grodu niewopuscił.

Sviatopoľk nad reną wrócił,
Ale brćma je zřparto;
A jak won do stroža klepie,
Krzižok są do nas wusmiěcho.

I me jałe gród wobchodzec,
Ale Krzižok mocno sedzol;
Rozgorzoni rzek nasz Ksónžę:
Jo jich maszę ztonó vikurzec!

I won kozol žogvie vrzecec
Z koždich strón do svěgo grodu;
Vielgiy wogiyn v górá bucho,
Reni viater go podskocz.

Krzyżok wucek jaż do Chełmna
I są zamk na vszetkiy klucze,
Ale won ze sobe zabroł
Jego żoną, jego sena.

Pero Swiątopożk przez Viysłą
Svoji wojsko sle za niymi
I do miasta jich podchodzi,
Krzyżok są do Boga modli.

Swiątopożk żelozno piysco
Krzyżoka za gardko trzimo;
Ju go, ju go mo zadeszec,
Vtim go polskiy ksonżą reto.

V noci prziszło jego wojsko
I nóm zaszło vszetkiy drogiy;
Swiątopożk svim mieczą machno
I won rozcoł zóradni pierseć.

Smutni bełe jego słowa,
Kiej won muszoł nazod wracac:
Szkoda, że v słovieńskim rodze
Niygde zóćni niyma zgode!

Vsłod za nami postapujo
Srogiy Krzyżok, Poloch chcevi;
A co tej są v kraju dzało,
Nolepiy va sami vieta.

Ale jak ju biytni wojsko
Swiątopożk ve Gduńsku zebroł
O na vroga choć vireszec,
Popieź do pokoju voło.
Kozdi piyse wođ gorszu scisko,
Ze won pomste brac niymoże;
Ale Wojca trzeba słechac,
Bo won je Namiestniyk Boži.

Swiątopożk chcenc niechcenc prosi
Krzyżoka wo svoją żoną;
Ale buszni Krzyżok wodrzek:

8

Ksonżą tež posiło jima
Svich nolepszich povierniykov,
Gnievomir i čelni Wojoch
Na to mu są wofiarujo.

Zoną Krzizok mu woddoyo,
Ale sena zatrzemuje,
Žebe won viyci wutargovoł,
I won viyci wutargovoł.

Sviatopołk ve wielgiym žalu
Sviatopołk mie rzek: Co tero robiyc?
Boz jich broniy polskiy ksonżą,
Tej zos rzymskiy biyskup reto.

Sviąti Jack niečuzgo vroci,
Ten mie dobro povie rada:
Jo chca ždac i v miyūzeczasu
Dobrze grańce zavorovac.

Loviystov zabiéro słovo:
Różni beže w tim godkiy,
Ale to są mo do provde,
Co ve nama poviodale.

271024/49
Dobrogost poviado dali:
Sviatopočk wopuszczzo Swiece
I na koniu jedze ze mno,
Abe gród wodwiedzec Santir.

Ju ma jesma blisko Gnievu,
Chtos za nami wostro pądzi,
Zbližo są do Sviatopočka
I mu żevo wopoviado:

V Swiecu vegas viyd na wiezi,
Bo są krzižok chitrze skrodo;
jedno wojsko pienie Viyszo,
Jazda mke wod Viszogrodu.

Sviatopočk są do mie zvroco:
Dobrogosce, vróg k je v kraju;
Niyne czasu do d' stracenio,
I ma gna jak viater wieje.

V Sviatim Lese je vrzeszczenie,
Ricerze są tu zbierajo;
Ale jak są zblížil ksoža,
Wielgo zaro cisza nasta.

Te le won rzek krótkiy słowa:
Dogrogosco, te na pravo
I jo sóm na levo puđą,
Dali viaro, vrog na dole!

Zaszemiako v Sviatim Lese
I są dim na drodze zrobiyž,
Sviatopočk jak pioren z nieba
Spod na podchodzoci wojsko.

Kiej są chto w szolonim puđze
Z lesni cusze virvie v pole,
Viater na niego wuderzi,
Takly beko to spotykание.

Zažómož są vroga pochód,
Krzik i trzosc są vkól rozlégo,
Sviatopočk jak skra i wogiyn
Całi karna jich požero.

Słońce s' ju są na doł spuszczo
I są schovac chce za lasą,
Wróg są cigle jesz zastovio,
Ale wkuńcu d' spod do Viyske.

Czernovoda je głąboko,
Niyc tu jazda niepomóże;
Chto są chce przez rzeką retac,
Tego chutko strzała scigo.

Tero won mie pomoc niese,
Bo jo czaszko toczik valka;
Ve dva miecze Krziżek vzati
Vszetek lęg na krvavim plazu.

Tero most przez Czarnovoda
Bił wod grodu nóm spuszczeni;
Jazda po niym dudniy v broma
Abe z dregiy strone valczec.

Poppo rozkoz doł ricerzom,
Abe szle na grodni mare;
Woniy szle jak cerny iala,
Chterna są na brzegu łomie.

Alé jak v wostatnim viydze
Sviatopołk na mur vechodzi,
Wurzas są wodvożni Poppo
I won zatrobilył do zvrutu.

Sviatopołk vepodo z bróme
I go goniy jaž do Viyske;
Ale dzirskosc pcho go dali
I won vpodo miydze vrogóv.

Vtim go zteku napod ricerz
I mu głąvą chcoł roztrzaskac;
V woka mgnieniu jo są przedzar
I mu wucoł pravo raka.

Ale mie v ti sami chviyli
Chtos wogniysce trzas przez woko
I jo pod - co beło dali,
Tego niymoga poviedzec...

Zasłuchóno Miyłostava
Przetim głosno zakrziknęła,
I przed jich zdživionim woka
Cało są zaczerzvieniyła ...

V noci jo są zbudził v grodze,
Sviatopołk prze łóžku czuvoł;
Vnet jo vstoł i z naszym wojską
Vczero jo do grodu vrócił. -

0. 2 (1924) 25 41

Dagomir povstojó z miesca
I są żegno z łowiysławą,
Ale są do Dobrogosta
Jakbe na wuroga zegnje.

Dobrogost wuvoga robiy:
Cze tu takiy zveczój bivo,
Ze bez rakiy podovanio
Dóm i chotą są wopuszczo?

Wocze jich są tu spotkałe
Jak dwa krótkiy , wostri miecze,
Skrziżovale są i spadže,
Abe znova są pozmierzec.

Dagomir podnoszo vargiy
I przez zabe cignje słowo:
Koždimu jo raka dovom,
Ale niygde chvaligable!

Tero v woku Dobrogosta
Jasno skra i wogin miygnje:
Niecni scerze są pokorni,
Ricerz ceszi są belnote!

Dagomir wodetnie krótko:
Provda, mo są z czego chvalec,
Kiej do dzévkij są zaléco
I po Gduńsku z nio wobjédžo!

Dobrogost spokojnie rzecze:
Miyłosłava je bez zmaze
I je miyło memu sercu,
To mój biołi miecz dokože.

Łowiysłov i Bogudaja
Przestraszoni jich błagajo,
Żebe burde nierobiyle,
To viyv Dagomir wodrzéko:

Mondrze v checzi są tu godo,
Ale tam na polu valkiy
Pokazije są bohater,
Do viydzienio, miyłi brace!

13
Do viydzienio, przijocelu,
Dobrogost wodrzucio słowo;
Dagomir wodrivo ôviérze,
Zatrzas ji i poszed z jizbe.

Co to je i co to znaczy?
Woniy vszetce są pitoj;;
Dobrogost je rozburzoni,
Ale Miyłosłava rzecze:

Jo do Gduńska szła na powiyt
Wojska naszigo i ksąca;
Sviątopołk na biołim koniu
Vczero povrócił do grodu.

Za niym jachoł jeden ricerz
Z chorim woka, zarzeszonim;
Běł won takiy zamesloni
I na tvarzi zamroczoni.

Mie są jego źol zrobiyło
I te kviate, co dło ksąca
Jo rzuceła mu na sodło,
I tak ma są tam spotkała.

Dagomir běł mój tovarzesz,
Ale jo go nie kochała,
Bo jak cemni jego woko,
Tako czorno jego desza.

Retij nas, mój Dobrogosce,
Wod ti straszni, mscevi zmyje;
To je jastrzib, chteren z chmure
Są na svoja zdobecz rzuce.

Won na Helu dobrze znóni,
Ze won bezpieku nieôovo;
Won wo moja rąką prosil,
Ale jo go wodrzuceła.

Miyłosłava to poviodo,
Jakbe sama verzaszono
Wona są do niego czuli
I na niym wopiéro głova.

14
Dobrogost ja wuspokojo:
Nieplacze, wo Miłosłavo,
Niyć są złęgo ce niestónie,
Nieplacze i bądze cecho!

Po rickersku jo ce bronią,
Wiykiją ce po rickersku;
Niech są wojc na mie niegorzi,
To je moja narzeczono.

Dagomir na brzegu leżoł
Długiy czas jakbe wumarli;
Vađor so przechodzi vedle
I do niego przistapuje.

Chviyla won mu sa prizzero,
Potemu za remia tergnie;
Dagomir sa ze snu zbudzik
I przecero svoji woko.

Viytij že mi, morskij szurze,
Vađor poznoł go i viyto;
Zdrze le, skuce ju zachodzi,
Viév wieczorni chłodno vieje.

Dagomir svi dzevi wocze
Długo na niego vitrzészczzo,
Vkućcu go i won poznovo:
Ha, to Vađor, miedviydz morskij!

Vađor mowa doli cignie:
Dovno ma sa nieviydzala,
Jaž nas dzivni traf sprovodzo,
Viész te wo tim zgromadzeniu?

Dagomir mu wodpowiodo:
Skodka jo be mioł to viedzec
Kiej jo vczero dodom vrocił
I v te strone dziso przeszed.

Vađor tero mu rozkłodo:
Dziso je norada vielgo
V bliskiy m lese, pozvołoni
So na nią rozvožni ledze.

I jo pravie na nią jida,
Poj ze mno, to bođke redosc,
So te wuzdrzisz svich znajomich
A i viele ~~na~~ jiszich chłopov.

Dagomir ze zemie vstojo
I na jego zopros jidze:
Pojma viyc na to zebranie,
Može sa i mie to przido.

16.
Woniy so pomału vlezle
Na vesokiy brzég woksevskiy;
Viydók stodka je dalekiy
Tak na morze jak na lese.

Las chojovi są rozcigo
Cemni vkół na całim brzegu;
Woniy veszle, mrok zapodo
I wieczórni głose szepco.

V lese na zelonim placu
Ju są wiele pozbierało,
Miedomir, posłać Samborov,
Wich tu na zebranie sprosił.

Czestomar z niym razę stoi
I mu wiele wopoviodo,
Wobok są na kiyju vspiéro
Stori, zacni Boguchvoł.

Božidor i Sulisłava,
Volimir i Stavomira
I jesz wiele jinszych prziszło
Białogótov i chłopov dzirskiyeh.

Vador vchodzi z Dagomira
I do gróna go vprovodzo;
Vszetce miyle go viytajo
I wonn jima dżonie scisko.

Czestomar podnoszo rąką,
Rozgovor wokoło cechnie;
Woniy blezi są gromodzo
I won vielgiym głosą godo:

Vszetkiych vkoło tu zebrónich
Jo jak noserdecznyi viytom;
Vožni nas zmuszajo sprave
Na tim miescu do norade.

Dobro kraju i jednostkiy
Leži dziso na rozvodze;
Niechże dżixw chłopiy jak i białkiy
Zvožo, co nolepiy bodze.

17
Przibił gośc, przezacni rincerz,
Niédomir, posłanie Samborov,
Chteren wiele viydzol rzezi
I potrzebni nóm wopowie.

Cali las je zasłechóni,
Cisza są rozlégo vkoło,
Niedomir na vestrzod jidze
I przemovio do zebrónich:

Boguchvož zabiero słowo
I rozvožnie wodpoviado:
Młodi podož svoji zdanie,
Słechita, co stori rzezce.

V jeho movie jo są dozdrzož
Baro wiele zdrovich mesli,
Ale jednak żež są bujno
V niy jak zelesko koscérzi.

Valdemar, król duński prziszed.
Zavožovož vszetkiy kraje,
Zajiž Gduńsk i tu na brzegu
Zatk zdobetni dannebrog.

Viele gnož ó won precz v pojmanie
Chterni niygde niepovróco,
A dotego me corocznie
Muszele są mu vekupiac.

Sviatopožk po wojcu nastož,
Sviatopožk, nasz dobri ksonžą,
Won to duński wojsko węgnož
I bež pón na svojim gradze.

Won je chłowiek jak me vszetce,
Ale won je dzelni włodca;
Niygde niebežo tak dobrze
Jak za jeho czasov v kraju.

Sambor bež jesz moži chłopok,
Zavožož go wojc do siebie:
Sviatopožk je tvojim pana,
Te jak mie go bondzesz słechož.

Jak won doros i móg rzadzec,
Sviatopožk mu zemią poddož,
Ale Sambor wod ti chviyle
Dóžkiy pod svim brata kopie.

Won chce brata svego zabiyc
I won sóm zamiszlo rzadzec;
Za to je won na vegnaniu,
Zdrajca słesznie cerply nadžą.

19

Sambor z Krziżoką są zmóviył,
Ale Krziżok kop go nogo;
Krziżok czije są na moci
I won sóm zacziwo wojną.

Swiątopołk są broniyc muszi,
Niygde pierszi nienapodo;
Chto Sartoviyce mu zabroł?
To podstąpni Krziżok zrobiył.

Swiątopołk relikvie niewził,
Ale ją rzetelnie zdoził,
Kiej won bęł na saskiy wojnie,
Tą mu Krziżok skrod i zabroł.

Niedomir co wopoviado,
To krziyvđzonco je wobelga;
Kiej są jeleń gdzie wakoże,
To na niego pse szczekajo.

Do valczenio mo won wiele
A jesz viyci do meszlenio,
Ale won je wojc i ricerz,
jemu władza są noleži.

Wojna mdze, bo solo v woku
Je Pomorze chcevim vrogim;
Na dobrobet nasz społale
Nieclich wiednó chcivcov wocze.

Wojna mdze, jo ale rzeką,
Że Pomorze są niepoddo;
Słechita, jo vama poviem,
Co jo sóm na wocze viydzol.

Jęž so lezoł pod stodoło,
Sztere pse go wobskoczete,
Wobrocałe v różni strone
I zrobiyle wielgiy czavrot.

Ale co, bo jęž są zgruździł
I są zamk v corzniysti pchocze;
Pse go szarpio i kulajo
I są miydze sobo grezo.

Powiedzta, co pse vskurałe?
Niyc, so peskiy pokrvaviyke;
Vkuńsu jeden szed i ~~na~~ dregiy
I ju viyci niepovrócił.

Niech są vkoło sviat zapoli,
Me są niedóme poddobec;
Won to rzek i vszetce vtorzo:
Me są niedóme poddobec! -

Niedomir na stronę bierze
 Czestomara na norada;
 Wobaji so cecho szepco
 A ti dregiy rozproviajo:

Komu vierzec - jeden rzeczce
 Pckiy godo, mo won provda,
 Ale kiej zos dregiy zacznie,
 Ten mu vs zetko powobali.

Boguchvoł je dobrze znoni -
 Jinszi jemu dodovajo -
 Won je stori i rozemni,
 Me za jego rado jesme.

Młodszi z niych i postapovszii,
 Chterni sviat choo przejinaczec,
 Tim sa viyci viydzi rada,
 Jako Niedomir poleco.

Rozdvojenie sa vetvorzo
 A przewoga majo starszi;
 Czestomar to zawuvozo
 I won do niych sa wodezvie:

Ju sa szaro noc zblizeła
 I zalęgo całi gradko;
 Zapalęta vielgy wogiyn
 I zobavd sa roznieci.

Zero młodszi chróst zbierajo,
 Pomogajo jima dzévkiiy,
 Ale Boguchvoł przezorni
 Po wojcovsku jich wostrzého:

Dobri dzeło dzeń wobiero
 A złi duch po noci błondzi;
 Niech sa vlec dzisejszi kuręzi
 I me pudzeme do checzi.

Jo to vama dobrze radza,
 Nostarszi jo jem ze vszetkiych -
 Dzévkiiy stojo a niewiedzo,
 Cze rozniecec majo wogiyn.

Niedomir do niego krzikiemie:
Co ten stori prorok godo?
Ale vtim są las wodzëvo,
Kukovka trze raze kuknie.

Roz, dva, trze, nieróvno leczba,
Ta nieszczesci mo woznaczac,
Jeden dregiyu povtorzo
I do desze strach są vkrodo.

Siva voło i wostrzëgo,
Pojta, ledze, ze mno dodóm -
Boguchvoł to rzek i jidze,
Ale Czestomar wë wurongo:

Niech ten bałvochvolca jidze,
Kiej won v takiy gusła vierzi;
Zapaleta vielgiy wogiyn,
Niech są tuńce zaczinajo.

Dim są kłabiy, jasni płomień
Cali plac i las wosvieco;
Jedni v wogiyn chrost rzucajo
Dregiy są za rakiy bierzjo.

Dwie piyszczotkiy przigrivajo,
Czestomar nopiervszi jidze,
Jemu žëvo Słovomira
Z piąknim zgiybą polc podovo.

Woniy vkoło wognia tuńczo
Jak na łonce męgło poviévo;
Wogiyn bucho i wopodo
A po stronach oń wobloto.

Dagomir na stronie sedzi
I do niych są nieprziłonczo,
Ale Sulislava jidze
I do tuńca go zaproszo.

Przetovłoso Sulislava,
Dagomir ja zaro poznoł;
Won povstojo i podchodzi,
Wona miyle są wusmiécho.

23
Pravie chce won jic do turca,
Shtos na dzarskiym koniu vjeżdžo:
Kof zaporsknie, gróno krziknie:
Nocni jezdeca są przibližo!

Niedomir wucéko pierszi,
Za niym cažo szła gromada;
Jak są czorni dim rozvieje,
Tak gromada są rozpiyrzcho. -

23 (1874) 4-20

Dobrogost kiej na zobava
Na svim koniu nogle vjachoł
I są koźdi wumk i wucek,
Dagomir wostatni wodszed.

Won wuvoźnie jego sledził
I są za niym v pogoń puscił
Abe jego droga poznac
I v ti drodze są sprzeciviyc.

Niedomir, co pierszi wucek,
Tero są do niego zblizo;
Dagomir są z Niedomirą
Wod ti chciyle pobratale.

Niedomir potechu szepce;
Ju to moji takiy szczesci,
Ze jo viedno z niym są spotkóm,
Dobrogost mie v droga vchodzi.

Dagomir przisvioczoz jemu:
A i mie won v droga veszed,
Dziso won mie z Woligóre
Moji peszni worla vikrod.

Niedomir poviodo dali:
Dziso v wogrodze jo sleschoł,
Co są v ksaca zómku ózalo,
Dobrogost do lutnie spiévoł.

Jego spiev za serca chvotoł
I jo tak béł zaslechóni,
Ze jo zebocził wo sobie
I jo vnetka vloz mu v race.

Dobrogost so viszed v wogród
I do mie są pravie zbliził,
Jo są zlak i vpod do rzeki
I na dregiy brzeg są zretoł.

Tej jo szed nad szemnim morza,
Słúńce parno przesviecało;
Chtos za mō mno na koniu padzi,
Jo są zlak i v trova schovał.

Dobrogost na koniu leci
I mie vnet za lasa zgiynoŕ;
A tu v lese jo sã znova
Musã z Dobrogostã spotkac.

Dagomir zabiãro slovo;
Dobrogost na czornim koniu
Prosto vpod do Worligõre,
Tam na raza poŕnie jadãa.

Miykosãava z Worligõre
Z dovnich lat do mie noleŕi;
Won so przibeŕ, vloz do gniazda
I mie zabroŕ moji worla.

A jak won potrafiy stoŕec,
Jednowokiy ricerz dzirskiy;
Cze na wojnie cze na zõmku,
Vszãdze Dobrogost je pierszi.

Jo mu cviardi szmergnoŕ slova,
Tich won zaro niepogreze;
Zabroŕ won mie moji szczesci,
Jo mu jego zepsec musã.

Zabroŕ won mie Miykosãava.
Jo ji jemu niewuŕecã;
Jeden kuŕc je mãgo ŕeco:
Niedac jemu wukochõni.

To won rzek i w drodze stanõŕ,
Jakbe v slova zasleŕchõni;
~~xxxxxx~~ Niedomir vicigo raka,
Chterna Dagomir wuchvoto.

I won rzek: V ti cemni noci
Wiech sa najo przijoŕã zrodzi;
Jeden cel i jedna droga
Naji dvuch na viekiy ŕonczzi.

V chojnie zaszemiaŕo dzivnie
I zbudzoni ptoch trzepoce;
Zdoleka pokrzkiko sova,
Niedomir sã zlak i slecho:

Co to je, cos trova szarpie -
Niedomir juz dech zapiero;
Dagomir poseszo jego:
Nocni zvierz pozero zdobecz.

Kof na konce, pojma blezi!
Wony do se powiedzele;
Chrost sa pod jich stopo zlomoł,
Co jich znova przestraszeło. -

R. 100(101)

Dobrogost na brzegu stanol
I na zoka puscił konia,
Som sa vspiar na mlodim dabile
I sa vtopilyz v svoji mesle:

Jze bez wojne bec niymoze
I na wiekiy bec ma valka;
V lese jak te dzekiy zvierze
Ledze vcig na sa vishodozo.

Zemia, mie sa chce vidavac,
Je dla vszestkiych postaviono;
Tam gdzie kozdi norod sedzi,
Niech go niycht niespicho z miesca.

Ziemia matko je norodov,
Wona vszestkiych powuzeviy;
Jeden woje i jedno bractwo,
Niechze zgoda nas povioze.

Kozdi norod mo wod wieczni
Do svi zemie prziviozaniy,
Pravo sviati, pravo boskiy,
Chterno kraje zrcvnovozo.

Nolepiy ten sviat pomierzec
I podzelec miydze ledzi;
Mozi norod mozi kavał,
Vielgiy veznie vielgiy dzel.

Niech wom svim wojczestim kraju
Jak ve vlosni checzi sedzi,
A kiej jeden norod v biedze,
Niech mu sosod domogo.

224

Co to są za sprzeczni mesle,
Zebe z krvavim mieczą v rase
Bosko viarą zaprowadzac
I zaszczipiac cecho cnotą.

Ale cel posviyco strzódkiy,
Ic nogorszo je zosada;
Niybe to wo viara jidze
A po provdze le wo zobór.

Krzyžok vszed do preskiy zemie,
Bo go Konrod mazovieckiy
Przivołoł do se ze Sloska,
Abe pomóg mu przeszkadzac.

Konrod v głovie mo chimera,
Ze won bodze wielgiym króla,
Ale jego słabi rozem
Jmu na to niedosigo.

Nie wo viarą jemu jidze,
Le wo poniyszczeniy proce
Sviatopołka v preskiy zeniy,
Chteren coroz dali vložo.

Z dnia na dzien potaga jego
Coroz szerzi sa rozlevo,
Kogbe won mu bec za wielgiy,
Lemu won są chce sprzeceviyc.

Zokon vził chełmiysko zemia,
Chterna blisko je Pomorza,
Abe ksaca niec na woku
I mu drogą zatorowac.

Ale Konrod mazovieskiy
Na svo zguba v niych sa mili,
Woniy vszetkiych woszukale,
Jego też wocegniyle.

Nigle Krzyžok vszed do Chełmna
Popieź mu je podarovoł,
Biyskup rzimski, non nowejszi,
Chternimu je sviat poddóni.

Dor ten i pomocnyk jego,
Cisorz rzymskiy, pozacvierdził
I mu zbrojno przirzek pomoc,
Klejbe klede miół potrzebac.

Tak ten smok pomiędzy cechich
I nolepszich vlož sosadów
I zaczyno są koscerzec
I niezgode zorno soc.

Won to rzek i sod przy dąbie
I są vspiar wo jego dorost,
Ale won je przemaczoni
I powiekka są zamiko.

Won so lég i zaro zapod
V niespokójni sen głabokiy,
Spiyj, ricerzu, wodpoczevi,
Vielgo na ce proca zdže! -

R. 124623

Dobrogost do morza zeszed
I są vnurził v skono fala;
Won vichodzi wodrodzoni
I do dalszi jazde spieszi.

Chuste won ju niezakłodo,
Bo są woko wobgojiło;
I won zavołoł na konia,
Chteren so na łoce leži.

Viyhierę, kón nad vszetkiy konie,
Wulubieńc do koźdi jazde
I ve valce niezróvóni,
Zarzoł i do niego przibieg.

Dobrogost go klepie, smucze
I na niego wuzdą vkiłodo,
Vkiłodo sodžo i wodjeżdžo
Prosto do rebackiy chote.

Miyłostava je v wogródku
I polevo svoji kviotkiy;
Won ją viyto, wona jego
I są rakiy podovajo.

Wona jemu wopoviodo;
Woje, co vezero na łovieniy
Jaž do Hėlu chcoł zajachac,
Nievrócił do svoji checke.

Može won do Gáurska jachół,
Abe zaro rebe sprzedac;
Do Wokserio szła macecho,
Jo jem dziso sama domg .

Won ji wó svi drodze god
Całi brzėg jo zviedził vezero
I nad granco vrócił nazod,
Przez chojovi las jo jachół.

Blisko brzegu v młodim gradle
Spłosził jo zobava nocno;
Potemu nad morskim brzegu
Jo są pokrzepiył i przespoł.

30

Senni strachiy mie mamiyke,
Bo jo baro bęł zmaczoni;
Ale tero, v dalszo droga
Jo na Puckiy Góre jada.

Wona jemu na to rzecze:
Spec ja niymogła ti noce,
Jakiys viydma mie straszęke
I mie ze snu verivaęke.

I jo vsta i są modleła,
Zebe Bóg ce mioł v wopiece,
Bo mie jakiys głos' poviado,
Ze są zię na nas zasodzo.

Dagomir za tobo pudze
I won na mie są zapusci;
Wod ti chviyle, jak won wodszed,
Lęk i strach mie wogarnio.

Dziso bądze tu v poblizu,
Niewopuszczij Miyłosłave; -
Głos' ji v gardle są przerivo
I są iza v ji woku svięci.

Wukochóno Miyłosłavo -
Won ji cemni vlose smucze -
Jo ce niygde niewopusca,
Vierze mie, jo tvój na viekiy.

Vtim wod brzegu trzosc doloto,
Reboce vcigajo czołna,
Rozbierajo koźdi rebe
I do jizbe go zabięro.

Koviysłov przichodzi z bordo
I są ceszi z jich spotkonio;
Dobrogosta won zaproszo
I do jizbie go zabięro.

Woniy vnet porennyk zjedle
I są vkrotce požegnale;
Dobrogost dosodo konia,
Chteren plosk na drodze czesze.

34
Kóń sã spioż i wielgiym skoka sã
Zaro sã do biegu bierze;
Po wostatnim wobe zdrzeniu
Dobrogost do lasu pãdzi.

Piosk sã kurzi, zemia pãco
I won v niyskiym lese zgiynoł.
Wiyłosława za niym zdrzała,
Potemu do jizbe szła.

Szósto spieva.

Las i lesni. - Storo karczma. - Pucko Góra. -
Straszno burza. - Zdrajca kończy.

9. 11. 1925

Dobrogost do lasu vjachoł,
Mroczni chlód go vkół wobijmo;
Kof przistojo i zaporszeze
I pomału dali jidze.

Droga doleno są viyje,
Wobok moło rzeczka mreczi.
Biego, kroci są i skocze
I pod zelenio są krije.

Dobrogosta vrožni serce
Fosce, skocze i wuloto:
Miyłosc, redosc je przepońnio
I won jak te ptozkiiv spievo:

Feni czas, przecudni moj
V tim zocesznim lese:
Secho szepce lubi goj,
Słogiy mesle nieese!

Letko mesla jak skovrónk
V niebo są wunosi;
Słodkiych wuczec strzébrzni grónk
Iza redosno rosi!

Jak na niebie gviozda skli
Biołigo sviytanio,
V mojim sercu płomia tli
Wiecznigo kochanio!

Ho, jak cudni boži sviat
I to ledzkiy žeci;
Wono je jak pólni kviat,
Krótkiu jego beci!

Reni czas, ze vszetkiych drzév
Bosko chvała vieje:
A na kuńcu wieczni zév
V szczesci nas wodzeje.

Tak won spiévajocce jedze,
 Dob i buk mu wodpoviado:
 Zołti les zpod kuńskych kopet
 Zervok są i nań spozéro.

Prizidrzok są i vlecze dali;
 Vtim, co to, jaż zemia jakła.
 Viychier zrivo są przez chróste
 I grzemet po lese drgo.

Całi bór je popłoszoni,
 Ptoszi piysk i viylkóv skomlet
 I przeróžni zvierzo glose
 Schodzo są i przeplotajo.

Dobrogost pomaku jedze
 I wostróžnie są wobzéro;
 Vnetka mu naprocem vindze
 Chutkiym kroka stori lesni.

Dobrogost sa jego pito:
 Co to je za przeraženiy?
 Lesni jemu wodpovjodo:
 Las mo dziso svojo chviyla.

Uzasą jakbe vszestko spało,
 Gkecho cisza las zalęgo:
 Ale jak są król tich borov
 Grozni žuber ų z knieje zervie.

Tej są bór wod strachu trzase
 I povstojo zamieszaniy:
 To mie znak je viedno pevni,
 Ze na burzą są zanoszo.

To won rzek i zaro dodoł:
 Ksoža prziskoł do mie gońca,
 Ze won zjéždžo tu na łove,
 I jo spieszą go prziviytac.

Dobrogost pogónio konia
 I do chutkiy jazde nogli;
 Droga coroz veži jidze
 I są gasti las przerzedzo.

Vnet won vijachož na pole,
 Jasni blosk mu wocze ślepiy;
 słuńce poli, gziky grezo
 I sa jęgo kón szamoce.

Pole szerok są rozkłodo,
 Tu i tam są chota svięci;
 Wuroczesto wielgo cisza
 Cępo falo go woploto.

Niedalek na kwiętni łoce
 Gbursko žewiyzna są pasze;
 Pasturz so v cęniy spoczivo,
 Leži i na niebo zdrzi.

Dobrogost do niego jedze,
 Człowiek zervož są na nogiy
 I go wuniyženie viyto,
 Bo to ricerz Sviatopočka.

Dobrogost do niego rzecze:
 Je to droga w Puckiy Góre?
 Cęsimir mu wódpowiodo:
 Tak, to je nobležszo droga.

Hena, tam ta rzma wokragło
 Młodo buczeno porosło,
 To je naszo Pucko Góra,
 V chterni spiaci wojsko zdže.

Dobrogost są vkól wobzéro
 I są dali vipetuje:
 A na levo miydze lasa
 Tam strzód ćrzęv są chotą demiy.

Cęsimir wobiosnio zaro:
 Sod i łoki, stov i rzeka,
 Te naležo do ti chote,
 To ćęrnnycko karczma je.

Wszetko je tam do dostanio,
 Svięckiy viyno, pucky piyvo
 I przeróżni jinszi sprave,
 Chterne Szkoce wobnoczajo.

Wiele c rznij przode befo
 Na ti kamienysti zemiy;
 Ksoz kozoł je pospalec
 I ta karczma pobudovac.

Nie tak wiele lot je temu,
 Kiej tu przeszło duński wojsko;
 Woniy pozabrale vszetko
 I ją vkucu zapolele.

Ale Sviątopołk jich vigno
 I ja postaviy na novo;
 V niy przebivo wiele ledzi
 Chterni svi podatkiy pavo.

Tak won godo i poviodo
 I won chce  jesz viyci doac;
 Vtim do niego przilatuje
 Jego copok wuceszoni.

Skoro cezige ten wuzdrzoł,
 Zaro won niesmiali stanoł;
 Ale wojc do se go voo:
 Pojle, Bolko, niymiyi strachu!

Bolko prziszed i podzero.
 Dobrogost do niego rzecze:
 Chcobe miec te tego konia?
 Chłopok wodrzek: Iobe chco.

Wojc do siebie go prziczulo;
 Won jesz akiy je niesmiai,
 Ale jak won bodze viykszi,
 Won do Svitopoka pudze.

Woddzirzi są tero Bolko:
 Je to Sviątopołk, mój tatku?
 Ale wojc mu wodpoviodo:
 Nie, mój sinku, jego ricerz.

Dobrogost są dali pito:
 Komu są nolei bedo
 I to pole i ta ok
 I na oce moi gse?

Cesimir sa v sercu redo:
 I to pole i ta k~~z~~ loka
 I ta ževiyzna chodzoco
 To je mój dobetk i vłosnosc.

Zato že jo dobrze volczyił
 Sviatopołk mie doł ta rola;
 Frzétim ja v tich vielgiyoh vrzosach
 Strzegą jego pszczoł v pasece.

Leđe vczero poviodale
 Že won ju do Gduńska vrocil
 Tej won vnet do nas zaviyto
 Won jak słuŕce kraj wobchodzi.

Cesimir to rzek i skuŕczil
 Dobrogost są v droga puszczo
 Zjachoł vdol i dali v góra
 Won do Puckiy Góre spieszil.

Dzévkiy dvie, co gase pasie,
 Zdaleka są przizéracé;
 Wone viyŕc na łoce viyŕc
 I so frantóvką spievacé.

Pucko Góra wukochono,
 Nopiąkniejszo z gór pomorskiy,
 Viydok je na vszetkiy strone
 Dalek v kroi i jaž do morza!

Słuŕce piecze, chojna miylczi,
 Cecho bok i muszka brzaczil;
 Dobrogost zesodo z konia
 I go do ceny provadzi.

Wuroczesto cisza sŕecho,
 Zoden liscek są niereszó;
 Dalek są na vschodnim kuŕcu
 Héj i Puck i morze skli.

Viydzec je i Worlogora.
 Dobrogost ze serca vestchnie:
 Miylóŕkavo, Miylóŕkavo,
 Niech ten szept do ce doloto.

Wukochóno Miyłosłavo,
 Moja meslo, moji žeci;
 Wojczezna i Miyłosłava,
 To jedini moji beci!

Vtim są przed niym las wotmiko
 I stareszk są wukazuje.
 Strzebrznovłosi, ale prosti,
 Chteren raznim kroka jidze.

Prziszed i są vkól wobzéro
 I won szepce cechi słowa:
 Tej won bleži jesz podińdze
 I na Dobrogosta vezdrzi.

Dobrogost niewierzi sobie.
 Bo stareszk, co przed niym stanól
 Jakos dziwnie promienieje
 I nadzemskiy blaską skrzi.

Ezivno je ta Pucko Góra,
 Wo niy różni godkiy jido;
 Cze to jeden je z ricerzi,
 Chterni tu v ti górze spio?

Dobrogost jak ve snie stoi,
 Cali sviat mu są przemiênio;
 Z cechich chmur vistrzélo parmin
 I woswieco mroczno dol.

Sterca głos jak strena dzviácii
 Chterno letko są wuderzi:
 Ricerzu i pievco, viytij,
 Vitij tu na moji górze!

Poz do roku jo tu vinda,
 Abe wojczeznie są przizdrzec;
 Dziso je ten dzień i szczesci
 Je v tą chviyla sprovadzeło.

Zdrze na vschód, to ludni miasto,
 Chterno z mroku da wujovio,
 To je Gdańsk i jego zwone
 Dziso tak redosnie bijjo.

Swiatopołk do boju jidze,
 Svietni ricerz niezrównóni;
 Won na wiekiy wosvobodzi
 Vaji i Pomorze całi.

Grif pomorskiy polatuje
 I sa v renim skurcu kampie;
 Zemja szepce, morze szemiy
 I lud Bogu piesnie spiévo.

To je Gduńsk i jego zwone
 Naroz wielgiy cud viydzalo;
 Swiatopołk na czele wojska
 Z Gduńska na południe viszed.

Zwone biyjo, wielko rzesza
 Semnich nieprzijocoł piyrzcho,
 Szczak i koskot i sa bitva
 Vielgo biytva ~~xxx~~ rozegrała.

Iero v górze sa wodzevo
 Stojignieva ~~rix~~ spiév do lutnie,
 Stojignieva, co przed lati
 Chcoł zaspievac spiév pomorskiy,

Ale vojna przeszkodzeła,
 Jego spiév i jego žeci
 Vegasło na polu valkiy
 I won szed do Subiysłava.

Nogle to viydzieniy zniykkło,
 Pucko Góra zadreżala;
 Chmurni niebo zagrzeniało,
 Dobrogost sa ze snu wodeck.

9. 1921, nr 19

Straszno jidze zawiarecha,
Niebo czorno są pocigo,
Głecho cos v woddali burczy
I są ~~xi~~ chmura skrzi i liszcze-

Dzevi viater v pod do lasu.
Całi bór są gnie i szemiy;
Piosk są kurzi i wunoszo,
Fioch podlito i są krije.

Wustoił viév i cisza nasta,
Puckiy las zdzivioni słecho;
Cało rodą verzaszono
Jakbe v piersi dech zapiéro.

Vtim wogniyesti pole na niebie
Cos tejemnego vepyszze,
A przecigli łoskot burczy
O I po cemnim niebie drgo.

Viycher zarzoł i są szarpie,
Dobrogost do niego skoczi,
Dosod go i dali v drogą
Do cęrnnyckiy karczme gno.

Burza mu naprocem cignie
A won prosto pod nią vjeżdża
Kłębni chmure cemno-grozni
Pravie mu nad głovo viyszó.

Piatrzo są i przewrocajo
I są dziwnie vkoło kreco,
Jakbe wkłobk są zaviyjałe
I są znova rozplotajo.

Wostrzi jego koń verivo,
Mrocno je i chłodni viater
To wustojó, to są zrivo
I mu włosie rozgarnio.

Zdoleka są Zoviat sviéci,
Morszczí są i vało rzuco,
A wostatni parmia skůńca
Przezdrzoł są i v chmure schovo!

Vtim są niebo rozeryało
 I wokropni blosk są rozłoł,
 I grzemat tak głośno krzikoł,
 Że jaż koń na drodze przęklek.

I są dzekiy tuńc zacziño
 Viater szarpie, piosk wuceko.
 Niebo kiypiy, vrze i liszczo
 A wod lasa mgła są cignie.

I won zajachoł do karczme,
 Konia won wurzészno v chlevie
 I won sóm do jizbe jidze,
 Wielgiy krople popodajo.

V jizbie sedzi wiele ledzi,
 Vrzoski trzosk są vkoł rozlego
 Dobrogost wusodo w koco
 I v półmroku są przězéro.

Vtim zablusknie cało jizba,
 I są cali dóm zatrząse,
 Koźdi wupod na kolana
 I są przeżegno nobożnie.

Karczmozr gromiyca przęnoszo.
 I ją na vestrzódku stovio,
 Vszetek lud dokoła wuklek
 I potechu pocerz móvii.

Gróm po gromie z nieba zpodo,
 Burczy, trzeszczi i burgoce,
 Viyd po viydze skrzi i chłaszcze
 Jakbe całi sviat są polił.

Deszcz są jak z vaborkov leje,
 Zemja kurczy są i demiy;
 Cemni stregiy mkno po roli
 I do rzekiy wucekajo.

Rzeka v poñnim biegu rosce
 I na łoiy są vëlevo,
 Viater zareczoł i rzucił
 Czaszkiy grod na las i pole.

41
Dobrogost na stronie klęczy
I są tak do Boga modli:
Vszechmogoci wieczni Panie,
Vezdrze na ten lud pobożni.

Chteren są przed toba korzi,
Vezdrzi nań i go zachovij
Wod vszelakiy zli przigode,
Wod powietrza i wod wojne.

R. 1924, 4530
Vtim są dvierze wotmikajo
I do jizbe vchodzo dvaji;
Woniy mokri płoszez zdrzucajo
I naprocem niego sadno.

Woniy bacznie są wobe zdrzo
I pocechu do se szepco;
Dobrogost svim wuchą łoviy
Koždi jich nocechszi słovo.

Jeden dręgiymu poviodo :
Jo na siebie długo czekał,
Ale tero wopoviadij
Jak są sprave wukłodajo.

Zapitoni wodpoviodo:
Vczero jo na brzegu morskim
Wodbeł wielgiy zgromadzenie
Chterno jaż do noce zeszło.

Ale rincerz Sviatopołka
Rozervoł zostavni sece,
Jakbe nocni jezdca nogle,
Przejachoł won na zobavą.

Potemu jo z Dagomirą
Jego dalszi krokiy sledził;
Rincerz nen na brzegu wusod
I so leg i wodpoczivoł.

Jo mu rzek, że tako leżnosc
Ju sa viyci nienadarzi,
Ze won mioł go ve snie zabiyc,
Ale won mie na to wodrzek:

Niech won spiy, jo niygde zdrade
Nad svim vrogą niepopońnią;
Dobrogost są ze snu zbudził
I ma wucekła dō lasu.

Dobrogost na koniu ~~dō~~ dali
Wōdjachoł na Pucko Góra;
Jo są za niym v drogą puscil,
Abe jemu vpoprzek robiyc.

Dagomir mie rzek: Jo jida
Sobie kiyłka zebrac ledzi,
Abe z bliskiy Worligóre
Miyłosłava wuprowadzec.

I to pravie je ta chviyla,
Ze won z nio przez las wuceko;
Przewuroczy Roj Marije
Przeznacził won na spoczaci.

V lese polo są gromađe
I są niycht domeszlac niemože,
Ze ten kviat nad vszestkiy kviat
Jego žeci przewozdoby.

Dobrogost be vnet są zdradził,
Takiy bež won przeražoni,
I won chcož są z łave zervac,
Ale won jesz čali skechoł.

Niedomir jesz ceszi dodo:
V drodze lesni wopowiedzoł,
Ze v te strone ksožą zježdžo,
Abe czas posviycec łovom.

I jo zero szukoł ledzi,
Dvuch jo kupiył so v vłoczagov;
Ti go majo vzič v pojmaniy
I go Samboroviy woddac.

Tero Dobrogost są zervoł
I rozpiyno płoszcz na piersi,
Niedomir v svim przeraženiu
Zavrzeszczoł na całi gardło.

43

I won skok i choć wucekac,
Ale Dobrogost svim mieczą
Chvocił go i trafiył celnie
Że won wupod skrevavioni.

Niebo łiskło, gróm wuderzi
I sa dóm v posadach zatrzos;
Koždi stanoł skamieniałi
I sa Dobrogost wodezvie:
Zdrajxxxkug

Zdrajca leg, jak zasleguje,
Dzeegiygo pospatac dobrze
I pod Sond Ksożaci woddac,
To won rzek i tak sa atało.

* Dobrogost jesz vkuńcu dodoł:
Piylno mie woddolo sprawa,
Ale Ksożą sóm przebondze
I zarzondzi, co potrzeba.

Sódmo spieva.

Deszcz i zgraja. - V lesni chce. - Slub i mova. -
Vëbavieniy. - Wu svi cotkiy.

2. 11. 14. 41 34
Dobrogost to rzek i vëszed,
Ale niebo zachmurzoni
Łiszczce są i grome rzuco
I sa deszcz bez kuńca leje.

Ricerz vskok do svëgo konia
Poklepoł go i posmucze
Vëprovodzo i dosodo
I sa zaro^vdroga puszczo.

Lesno droga je rozmiykkło,
Koł zpod kopetą czapoce;
Przez Lesovk won i przez Łekno
Do Kovoleva dojeżdžo.

Won są nogli i są spieszli
I pogonio svëgo konia,
Raką mu do wucha kładze
I do niego tak przemovio:

44

Mój koniyku niezróvnóni,
Bieglj chutko, bieglj dobrze,
Rozplákóno Miyłóstava
Naji voło, źdže, vžzero!

I won scisko miecz prze boku
I do miecza są wodževo:
Promieniysti, niezdobëti,
Dziso mie dotrzemij viare!

I won rzek do svëgo serca:
Serce moji niespokójni,
Co te chcesz, to są vëpožniy,
Doždž i zdobecy bondze!

Las i pole, röv i rzëka,
Vszetko jemu v loce miygo,
Deszcz są leje, chmura grozi,
Ale won tim rechli jedze.

I na pomieczniškiy pola
Vëpod won v szolonim padze.
Tu mu viater požno garsco
Grođ i deszcz naprzeciv rzuci.

Vielgo woda vëžłobiyka
Röv dogłabni i szerokiy,
Won go przesadził i znova
Won do lasu są przëbližo.

Cemni las przed niym vë vërosto
I zkovrogo mu są zglybo,
Las, gđzie jego wukochóno
Wu gromadniyka przebivo.

Jak są v lece gzikov roje
Z lasa nogle vërivajo
I wopadno lud i trzoda
Bór na niego zgrają vëplik,

Chterna są naprzeciv rzuco
I go ze trzech stron wobs koczi;
Trzech jich padzi, miecz są liszcze
I na niego wuderzajo.

Jego miecz wóloto z pochve
I jak parmiyn vkól zaľisknie,
Jego rąka czaszko spodo
Na jich zacviardzaki karkiy.

Jeden ľeg i drugi wupod,
Trzecimu won ľeb rozcino
A i won je skrevavioni
I pomaľu dali jedze.

W lese demiy sa gromaďa,
Tu gromadnyk vagle poli;
Drzevo je pozestavioni
I je kapami wokreti.

Niedalek je moľo chota,
Tu gromadnyk mo mieszkanij;
Ćecho tam, le chojnġa szemiy
I po vietviach deszcz trzepoce.

I won zaklepoľ na ćwierze,
Ćhterne mu sa wotmikajo;
I gromadnyk zdrzi zdzixioni,
Że won jinszigo spotiko.

Dobrogost do niego rzecze:
Dobri wieczor, noc sa zblizo,
I grzemat nad ġľovo viysi,
Jo tu ġha wodpoczoc ćhviyla.

Skľopotóni sa gromaeniyk
Do svi chote nierod vpuszczzo,
Bo mu jakiys dzivni mesle
ġero sa po ġľowie mekco.

Dobrogost do chote veszed
I wuozńnie sa wobzero,
Vtim z pólńroku mu naprocem
Miyľosľawa vestapuje.

Dobrogost sa do niy rzuciľ
I won ja do se przecisko,
xġ Miyľosľavo, Miyľosľavo,
Jo jem tu, jo naczas przeszedľ!

Ale wona rozżlakóno
Swoji ręce załamuje:
Vez mie stónđ i precz wucekij,
Dagomir po ksądza poszed.

Wona prosi i nalego:
V Vez mie stónđ i precz wucekij
Vnetka Dagomir powróci,
Chteren niedalek tu wodzed.

Ale Dobrogost ji rzece:
Ricerz Sviatopołka niygde
Vv niecni sposob niepostompiy,
Nolepszo je prosto droga.

Dagomir ce z checzi vekrod
I ce chcoł za żoną pojic,
Ale jo ce niewukradną
Wiechże won mie v woczce vezdrzi.

Z płaczą wona mu przedstovio:
Jo ju teli vecerzpląła,
Dosc ju je, poj prez, wucekij,
Bo jesz viyci bonđe smutku.

Vtim są dvierze wotmikają
Dagomir vprovodzo ksądza;
Ale Dagomir są wurzas,
Zachvioł sa i nazod cogał.

Ale dobrogost mu rzece:
Miyły brace, jak te viydzisz,
Jo tu naczas vszed do chote
I ce pokrziżovoł droga.

Dagomir je wosłepiali
I won nievie, co mo zrobiyc!
Won to wobmeslił tak dobrze
Ale los mu zomiar zepsil.

Tero ksudz zabiero słovo:
Dagomirze, co to znaczi?
Poco jo jem zavołóni
I v ti burzi sprovadzoni?

Ale Dagomir niegodo,
Zatim Dobrogostwodpovie:
Tu je moja narzeczono,
Won ją chcoř do slebu zmuszec.

Kiej jo beř v cerznyiцьkiy karczme¹
Podczas ti straszlevi burze,
Prziszed Niedomir i godoř,
Ze ją Dagomir vekrodo

I wuceko v te tu strone
I jo zaro vsod na konia
I jo przejachol i trafiyl
I ją wuretol wod gvořtu.

Ksidz do Dagomira rzecze:
Bog, nadz pon i wojc na niebie
Ledzami są wopiekuje
I won reto spraviedlivich.

Jinszi beře tvoji drogiy,
Jinszi beře mesle pařskiyy;
Zato, że te jes bezbożni,
Jo ce z koscořa veklinom.

Tero Dagomir zavrzeszczi:
Zaviele ju ti sromote,
Zaviele na głovą spodo
Kłopotu i zavstidzenio!

Miyłosřava mie noleži,
Jo mom pierszi do # niy pravo;
Te mie mocą ją verivosz,
Jo ji niedom v tvoji rące!

To won rzek i zabe scisko,
Dobrogost spokojnie rzecze:
Chcesz je valczec, tam przed lasą
Leżą trupe trzech włoczagov.

Jeden, dregiy, trzeci wupod
I na trovie krev velevo,
Jak le chcecz, jo jidą valczec,
Tu wo narzeczoną jidze.

Woniy wészle, v choce
Dobrogost i Miyłosłava
Wostale na chviylą sami
I so wiele poviódajo.

Miyłosłava jemu rzecze:
Jak jo dziso jem szczestlevo;
I są dobrze rozviozało,
Co niedovno beło straszni.

Dobrogost są ji przézéro
I ji ręce trzimo v svojich:
Niycht ju nama nieprzeszkodzi,
Powiedz, jak są vszetko stało.

Wona jakbe przestraszono
Są zamiszło, ale vkrótce
Vszetko jemu wopavtado
I won ji wuvoźnie słucho:

Jak te wodjachoł do lasu
Przészed do nas jeden rebok,
Chteren wojca wził na morze,
I jo wosta sama w checzi.

Jakiys strach mie wogarinoł
I mie bezpieko niedovo:
I jo p szła na Worlogóra,
Wusadła i zărza na fale.

Długo jo tam muszå sedzec
V svoji mesle zatopiono,
Bo jak jo do siebie przeszła,
Beło niebo zachmurzoni.

Viater rozgarinoł wałe
I powierzchnia są kurzeła
A co chviyla chopnie poddmuch
I wochłodzo cepłi viodro.

Vielgo burza nadchodzeła
I jo vsta i szła do checzi,
Vtim wod lasu ~~vim~~ vlot vepodo
Sztereich wuzbrojonich ledzi.

19

Dagomir na czele pądzi
I przedemno woniy stano:
Dvuch zeskokci i mie chvoci
I na sodło mu podovo.

Jo są rve i chcą wucekac
I na całi gardło wrzeszczą,
Ale won mie mocno trzimoł
I mie chustką vetk do gąbe.

Jazda szła przez las i pole,
Viater vioł i nastą burza,
Ale won ze mno wucéko,
Za ~~my~~ niym jedze trzech ricerzi.

I won zavioz mie do chote,
V chterni ma są tu spotkała,
I won rzek: Cze chcesz cze niechcesz,
Mojo żono te wostóniesz.

I jo cało zedreżała
A won rzek do gromadnyka:
Strze ji, zaro przinda,
Wielgo ce nagroda mdze.

Jo do lesni kluze jida,
Abe ksedza tu przėvołac,
Ten nasz slub pobłogosłaviy,
I won rzek do ~~sk~~ svich ricerzi:

Vajim bondze wobovionzką
Bec jal vartorze na straži
I są niedac, woniy rzekle:
Jak te kożesz, tak są stónie.

I jo sama zostą v choce
I gromadnyk do mie rzecze:
Skond te jes i co są dzeje,
Pierszi roz są to vedorzo.

I jo sama wosta w choce
Pusce mie v ten las, jo puđą
I jo wuceką z ti jame
rego żarłocznigo viylka.

Ale won ~~na~~ mie niewusłechoł
 I mioł baczni na mie woko,
 Koždy krok i wobróceni
 Jemu beło podezdrzóni.

Ale v tim wostatnim trudze
 Viara v ce mie napołniyla,
 Przinc te muszoł i te przėszedł
 I mie vėbaviył, kochóni.

R. 1924, nr 35
 Vtim gromadnyk nazod v roco
 I je baro wuceszoni;
 Won są redo, że v svi choce
 Won wugoszczo tak szczestlėvich.

Dobrogost mu ręką dovo,
 Chvolibor są jaż rozpłacze:
 Vacpon wielgiy zrobiył szczesci,
 Takiy kviat nie vsządze kviytnie.

Miykosłava mu przerivo:
 Wostac na noc jo tu niechcą,
 Bo chto vie, co stac są moze,
 Pojma ztond na jinszi miesce.

Dobrogost ja wuspokoko
 I wuchvoto ja za remią:
 Dokond tvoji je żeczeniy,
 Serce, jo ce zaprovadzą.

Miykosłava jemu rzecze:
 V Wostrzecach je moja cotka,
 Do niy tē mie zaprovadze,
 Tam jo wodpoczna ti noce.

Dobrogost są nato zgodził
 I wopuszczo jesno chota:
 Won do svojigo szed konia
 I przed nią go zaprovodzo.

Won ja vsadził v svoji sodko
 Sóm won vedle piechti jidze;
 Koń pomału i wuvoźnie
 Po nierówni drodze stompio.

61

Chvalibor gromadnyk jima
Jaž do Brodna tovarzeszi;
Woniy jemu podzukujo
I won są do lasu vroco.

Deszcz niepado, sviězi wiadro
Letko vkoło nnych powiěvo;
Las są zgiybo i wotrzonso
I redosni szepto godo.

Jasni słońce zpoza chmure
Znova parmiyne rozsiko;
Ptoszi, spiěv v wuroczim gaju
Wodsviězono rodą viyto.

Dobrogost po drodze zrivo
Nopiąknniejszy z pola kviate
I do rakiy ji podovo
I są z ji wurode ceszi.

Koń powoli v górą jidze
I na viěrzku ji przystonie;
Góra zvońo je Jastrzebio,
Viydok z niy je przespaniałi.

Jezoro ją vkół wobłěvo
A vkół jezora są bore;
V wodze niebo są przezěro
I woddicho modri fale.

Słońce svim wostatnim blaską
jich gromada wopromienio.
Miyłosłava je na koniu,
Dobrogost do niy podzero.

Z niebios wieczor zestępuje
Vielgiy, v cenni płoszcz woviyti;
Woniy górą wopusćele
I do checzi są zblizajo.

Przed malinko drzewno choto
Miyłosłava są zatrzimo;
Dviěrzę v niy są wodmikajo
I starěszka są wukoże,

Chterna woczom svim nievierzi
Ze jesz chto do niy zajěždžo;
Wusniech na rězovi tvarzy
Jednak jich do se zaproszo.

Wona pozna Miyłosłava
I ją v svi remiona bierze;
Czułi beło przeviytaniy
Po tak długiym nieviydzeniu.

A po krótkiym predstavieniu
Dobrogost są precz zabiěro:
Vielgiy wobovionzk mie voło
I jo jidą go vepołniyc.

Niyc povstrzemac go niymože,
Žodno prosba, naleganiy;
Won sa žegno i wodjěždžo
I niedługo chce povrocec.

Wósmo spieva.

9.1024 (W), nr 36
Novi kłopot. - Dzeje Gduńska. - Ród
ksonžaci. - Nocno cisza. - Sen przetroszo.

Miyłosłava svoji dzeje
Krótke cõtce wopoviedza
A ji cõtka Ludomiyła
Z tego baro je zdživiono.

Vkuńcu Ludomiyła rzecze:
Te jes wiele poviedzała
A jesz viyci mie wopoviesz
Niech na dziso to vestarži.

Miyłosłava woprzestała
I niěgodo aniy słowa,
Ale jakos jinszo mesla
Nogle ji do głove vchodzi:

53

Jo jem tu a woje mie szuko,
Szuko mie po całi checzi
I na morskijm brzegu szuko
I żałosnim głosa woło.

Jeden smutk przez dregiy ~~pan~~ spodo
Na nieszczesno moją głową;
Co ja zacząną, co są stónie,
Jak to jima to wopoviem?

Ale Ludomiyła rzecze:
Niesmuce że są tak baro,
Dziso stac są niyc niemože,
Ale viytro gońc pojedze.

Ten jich wo ce poviadomiy
I ze sobo jich sprovadzi;
Vielgiy bondze wurećaniy,
Kiej me wuzdrzime są razęką.

Vnetka Dobrogost povróci
I won vszetko pozarzonzi;
Won je tero tvojo głovo,
Won napevno wo tim mesli.

Ale Mijłosłava rzecze:
A chto viē, co jesz są stónie;
Won po noci jachac muszi,
A chto viē, co wona krije.

Jo jem tako zastraszo,
Jo dreżą jak kęst vosovi;
Jakiys smutk mie nagabivo
I niepevnosc wogarino.

Ludomiyła ją poceszo:
Viele rzeczi są przeczuvo,
Chterne naprzód ceń rzucajo,
Co są stac mo, to są stónie.

Wodgarniyj te smutni mesle,
Zabocze wo tim, co beło;
Niyc wu mie nieczuva złego,
Jo ce noclég przigotują.

Ludomiya z jizbe viszła
I spotko Ludislava,
Chterna pravie Ź z pola vrocó,
I do se ją przivołuje:

Słechij Ludko, gosc tu przibél
Pojle zaro go poviytac;
Długo ma'na nią czekała,
Miyłoslava są wuceszí.

Jasnólosó Ludka prziszła
I do Miyłoslave biegnie;
Jo są baró, baró ceszą,
Ze te nas roz naviedzela.

Cotka wiele poviodala,
Ze tak piakna jes jak róza;
Ludomiya pravdą rzekła,
Ale czemu te jes blado?

Miyłoslava ją prziczulo
I wod ziemie ją podniesje.
Wukochóno Ludislavo,
Jo są tobie baró ceszą.

Miyłoslava jí są pito:
Gdze tvój woje i matka bivo?
Ludislava są zasmucó:
Patk i memka v grobie so.

Wojca woniy wuvionzale
I go v lese poviesele,
Ale memka woniy vzale
I ją precz woprowadzele.

Ale to są smutni rzeczé
I mie serce są rozrivo.
I są ludka rozpiakala,
J ak serota piakac može.

Miyłoslava to wodczuvo
I poceszac ją zaczino.
Vkuńcu Ludislava rzeczé:
A chto beł ten svietni ricerz?

R. 1924. nr 37

58

Jo viydzela, jak won padzil,
Piylno muszol miec won sprawa;
Jo nad droga gase pasla
I sa jemu przizerala.

A ten ricerz mie sa viydzil,
Miol won takiy jasni vloze
Jak ti ricerze, co cotka
Wo niych wiele wopoviodo.

Miyloslava ji wodpovie:
To bel ricerz Sviatopoika,
Chteren jachol go wodviedzec
I won zaro nazod vroci.

Ludislava sa przimiylo:
Sviatopoik na Gduńsku sedzi
A ten ricerz jo viydzala
Na chmielińskiy jachol drodze.

Miyloslava ji wodpowie:
To je provda, ze ve Gduńsku,
Ale dziso je won v Chmielnie
Na svim storozetnim grodze.

Na to Ludislava rzecze:
Powiedz mie co wo tich grodach!
Miyloslava ji przirzeko:
Sadnij so, jo ce wopoviem.

Gduńsk je dziso wielgij miasto
Chterno Sviatopoik buduje.
Ale dovnij vies to beła
I vosada duńskich ledziy.

Viydzimir na brzegu sedzol
I won zdrzol na modri fale,
Vtim podjezdzo cezi wokrat
I visodzo morskiych zbójcov.

Wonij viszle i zdzerajo,
Cało vies je spustoszeno;
Viydzimir povstojo z miesca
I zabiéro svojich ledzi.

Won jich dogoniył na morzu
 I jich vszetkŃch wził v pojmaniy:
 Won jich postaviył na brzegu
 I won do niych rzek dreżonskich:

Za to, że va wobdzeraka,
 Koźdi zasłužił na kara,
 Ale jo ją podarują
 Kej vo chceta mie posłechac.

Tu na tim spolonim miescu
 Mdzeta va na wiekiy sedza!
 Woniy z tego wuceszoni
 Zaro raka mu całujo.

Woniy zaczął budovac
 I so chce postaviyle
 Między bagnami na brzegu
 I są rebami zeviyle.

Wiydzimir są z tego cesził
 I won zwołł jich do siebie:
 Duński ledze tu mieszkajo,
 Niechże Gduńsko są nazévo.

Wiele naszich, wiele cezich
 Są do Gduńska sprovedzeł;
 VkuŃcu jich tak wiele beł,
 Ze ju niyma viyci miesca.

Woniy prziszle i prosele,
 Zebe mogle plac poviykszec;
 Subiysłov, pomorskiy ksonżą,
 Zgodził są i jima rzecze:

Wuchvaceta są za rące
 Vszetce, ce ve Gduńsku sedzo;
 Kuli tak są wobjic wudo,
 To niech vama są noleži.

Woniy szle i tak zrąbiyle
 I są szerok rdztompiyle;
 Bęł to baro wielgiy kavał
 Na zviykszniemy ti wosade.

Swiatopolk jesz viyci dodoł
I won kozoł mure staviac,
Gród to je nad vszetkiy grode
Nolepszi i nomocniejszy.

R. 1924, nr 39

Słów wostatnich Ludisława
Ju veraznie nierozmiała:
Sen ji modri woczka zmrużił
Do spiku wukoliboż.

Miyłosława ją wukłodo
I do wogroda vechodzi;
Letni vietrzik letko vieje
I jezorni fale smuko.

Słuńce zapadło za lasą,
Ale jego złoti parmiyn
Górni chmure jesz różoviy,
Wkuńcu zbladnie i vegasnie.

Jisza nastę wuroczesto,
Z lasa mrok vechodzi nocni
Vielgiy, cemni i povażni
I wokrivo cało rođą.

Vtim nad lasą z dregiy strone
Chtos vezéro i są smieje,
Coroz veži są podnoszo
I v niebieskiy głąbiy brnie.

Miesonc veszed a jim veži
Won podchodzi, tim są słodsze
Jego żółto tarcza stovo
I won strzebrzi las i fale.

Miyłosława zdrzi i mesli,
Lebo błogosc ją wobjimo;
Wona wusadła i rące
Za svi kolana zakłodo.

Jasni gviozde vestapujo
I svi moři woczka mružo;
V deszi ji są mesle rodzo,
Wona tak do se przemovio:

Kiej na niebie słuńce zańdze,
Tej sa gviozde pokazujo,
Tak i desza są rozjosnio,
Kiej są v noci sviat zanurzi.

Žeco dzéř je za jaskravi
I są každo mesla krije,
Ale miyło noc gviozdžesto
Boskiy cěda wopoviodo.

Bóg na niebie vszetko zdzołoł
Jego trón je cemno chmura
Zemia próg je jego nogiy,
Wognia parmiyn jego berło.

Jego głos są v nocni burzi
Przepotážnie nóm wobjovio
Ale jego debri serce
V letni noci drgo i biyje.

Niezliczono leczba sviateł
Na niezmiernim niebie sviěci,
Ale v głabiy moji desze
Lepszi sviat są rozpromiěnio.

Moją deszą rozredóno
Fala błogosc woblévo;
Moja mesla v niy są kómpie
I vechodzi wozłococono.

Serce moji sviat wobjimo
I są každi gviozde pito,
Cze bec moži viykszi szczescy
Nad to, co mie dziso dóni?

Dobrogost, mój górní worzeł
Wuretoł svo wukochono;
Miyłosłava, gołąbiyca,
Jemu woddała są cało.

Jak ta mesla mie przepoźnio,
Serce moji drgo i spiěvo,
Spiěvo plesnią miyłovanio,
Chvałe, szczesco i poddanio.

Viěv viecežórní przilatuje
I do ucha cos ji szepce:
Z jezora vezéro miesonc
I na řali są kolibie.

Nocno cisza znova słucho,
Skoczka na drzewie trze i sviyrko,
Słoviyk przilecoł i spiévo,
Spiévo ji, co wona marzi.

Wona sedzi, zdrzi i słucho,
Jaki sviat do niy przemovio;
Kark i remią v strzébznym viydze
Dalek sviéco są na brzegu.

P. 1924, 1924

Ludomiyła, chterna w chviyle
Dlo niy łozko wurzondzeła,
Przindze abe ją zaprosec,
Ale Miyłósłave niyma.

Wona vindze i ją viydzi
I do niy przechodzi blezi:
Miyłósłavo, poj do jizbe,
Wieje chłód i ce zeznoviy.

Miyłósłava są porivó,
Jakbe ze snu wobudzono,
I zdziviono są wobzero,
Nocno mgła ją vkół wobjimo.

Wona vsta i zaro poszła
I do svoji jizbe jidze,
Wona baro je zmazono
I zapodo v sen głąbokiy.

A nad reną, kiede słuíce
Ju do ledzkijch chot zazero,
Wona dzivni ma viydzieniy,
Chterno baro ją przerožo.

Krzik ji rozleg są po jizbie
I żałosni narzekaniy:
Ludomiyła są przebudzo
I są zaro ji zapito:

Wukochóno co ce maczi,
Głosno te przez sen narzekosz
I są przeżałosnie jiscisz,
Miyłósłavo, wopoviadij.

Miłosława wopoviodo:
 Czorni kot są do mie zbliził
 I won skok na moji piërse,
 A jo krzikiła, przerażono.

Lev zareczi v bliskim lese
 I są całi bór zatrzase;
 Zeskok kot i chce wucekac
 Ale lev mu drogą zaszed.

Straszno zaczęła są walka,
 Worsk i rek są vkoł rozlego;
 Nagle jo vidza dwa wojska,
 Chterne na są wuderzele.

Vielgiy ricerz v czorni zbroji
 Fovstoł i nacero mieczą
 Swiatopołk i Grif pomorskiy
 Z głosnim krzika go podindo.

Wojska zginykałe mie z wozi
 I jo dwóch viydzą valczonce;
 Dzeń i noc są tu spotkałe
 I z jich mieczy skre są sepio.

Moji serce przestraszoni
 Ledwie v piersi letko biyje,
 Vtim wupodo czorni ricerz,
 Płovi lev zatrijufuje.

Ale won je skrevavioni
 I jak won so chce wodpozcie,
 Zervoł czorni są na nogiy
 I przez głową go wuderzi.

Mie są zdało, że v ti chviyli
 Głos jo czeła Dobrogosta,
 I jo krzikiła przerażono
 I są przetim przebudzeła.

Ludomiyka wodopoviodo
 I poceszo wupłakóno;
 Sen ten prosti mo znaczeniy,
 Jo go tobie chcą vełożec.

Valka je to dnja i noce,
Szczesco moze i nieszczesco;
Reno skunice trijumuje
A na wieczor noc zdobivo.

Miykoslava wuvierzela
I zapodo v spiyk lagodni;
Pozno wona vsta i rzekla:
Cze jesz Dobrogost niejedze?

Niygle verzekla to wona,
Vies zadudniy, koň zaporsknie
I viesozi, promieniysti
Ktos nieznoni v próg zajezdzo.

Dzevioto spieva.

Lest wod niego. - Zjodz na łove. - Wodni
kviate.

Miyki slova - gosce jado
Miykoslava dech zapiero
I przez wokno zdrzi czekavo;
Cto to je na jeho koniu;
Co won ji za viesc przenosi?

Vtim sa dvierze wotmikajo
I nen cezi do niy vchodzi:
Dobrogost mie nadoz rozkoz
Zebe jeho liscek woddac.

A drezonco Miykoslava
Jemu na to wodpoviado:
Daj to sa, co won mie plysze
Cze won abe zdröv i cezi.

Won ji lest do rakiy dovo,
Wona z niego pieczac zrivo
I zazino glosno czetac
I won takiy plysze slova:

Zonko, racze mie darovac,
Ze jo nie dotrzi moz slova;
Sviatopolk mie tu potrebo
Dziso do norade važni.

Jo ze serca ce przeproszon
I ten krotkiy lest le piysza
I posiłom svego skęga,
Chteren go do ce zaniese.

Kiej to tak so wona czeto,
Letko Dobrogost podchodzi,
Chteren sa za sługą przebroł
Ze go wona niepoznała;

Won rozpiyno svi remiona
I ji głową z tełu chwoci,
Ja do se przecigo, zgiybo
I całunkami wokrivo.

Tero wona go poznovo
I zawoło: Dobrogosce!
Tvorz są ji rozpromieniyła
I fiyglarnie są wusmiecho:

Wukochoni Dobrogosce,
Tak te żonę choć przerazec
Ale tero, moj wurviyszku,
Sadniyj so i wodpoczevij!

Ludomiyła wuceszono
Tero do niego przichodzi;
I go wiele vepetuje
I mu wiele wopowiodo:

Wiyłosława poviodała
Jak są vaji zaslebieniy
Vlesni wodbivało choce
V takiy niespodzoni sposob.

Dzevca to je baro dobri
I zrobiyło vielgiy szczescy;
Matka doyno ji nieżije
Woje ji v Worligorze mieszko.

Co nieborok so pomesli
Kiej won ji tam nienaleze;
Jego kłopot bondze vielgiy
I go serve nieprzetrzimo.

Ma godała wo tim vczero
 Ale jo ji zaro rzekła,
 Że so niymo głove łamac,
 Te to vszestko pozarzon dzisz.

Dobrogost ji na to rzecze:
 Spreva je ju załatviono,
 Woje wo vszestkiym mo viadomosc
 I won sóm przibondze dziso.

Sviatopołk svich leszi posłóž,
 Chterni dotond go sprovedzo,
 A ~~xx~~ vieselni gode skromni
 V tvoji checzi są wodbondo.

Luđomiyka niesłechała,
 Co won viyci choć poviedzec,
 I do miykoślave biegła
 Abe z viesco są podzeles.

Miykoślava podskoczela
 I viesoři spiev zacziño;
 Dobrogost są przisłechuje
 I są v deszi baro ceszi.

R. 1924, nr 45

Miykoślava stóž nakrivo
 Dobrogost sa ji przezero;
 Wona spieszi są i stovio
 Chleb i masło i nozelniyk.

Podczas jęgo posilenie
 Dobrogost poviado jima,
 Gdze won beł i co won zrobił
 I nieviaste wovożajo:

Sviatopołk przed kiyłku dniami
 V Gdu'sku doł mie poleceniy,
 Żebe jo półnočni grańce
 Wobjachoł i zabezpieczik.

Jo ji wobachoł i viydzóž,
 Że mu lud je wszetek vierni.
 Možo garstka niespokójnich
 Niygde niedo są ve znakiy.

Swiatopołk mie rzek te słowa:
A na strzodą po skurczeniu
Do chmielińskiego jo grodu
Na noradą ce zaproszom.

To sa stało i jo vczero
Przebeł tam wo mroku szarim;
Swiatopołk beł zamesloni
I nadzvecznoj małomówni.

Jo mu vszetko wopowiedzoł,
Co jo viydzoł, co jo zrobiył;
Jego tvorz sa rozjasniyla
I won wuscesnoł mie raka.

Viele jo tam szlachte wuzdrzoł
Chterni sa na łove zesle,
A v tim storożetnim grodze
Vielgo wodbela sa wuczta.

Trudno beło sa wodervac,
Sviati Jack beł miydze nami
Chteren z Prus do grodu vrocił
I nom viele wopoviodoł.

Tero na jaw ju vechodzo
Niecni zdrade i podmove
Strasznych rizerzi krzyżackiyh;
Jaki sviat je przerażoná.

Konrod wod ných nieje lepszi,
Won jich sprovadził i kozoł,
Zebe Ksacu wodebrale,
Co won z pruskiy zemie zdober.

Konrod namóviył i Prusov,
Zebe vpadle i zniyszczele
Kroj pomorskiy bo nasz Ksonzą
Mo vec niybe jejich vrogá.

Woniy vpadle i zniyszczele
Pola vkoło grodu Gduńska
I Wolivá podpolele,
Zabrałe cisterskiy konvent.

86
I v wohleczu Sviatopočka,
Chteren beł na gduńskiy murze
Vszetkiych strasznie pozabiyle,
Cała jich pod mur rzucele.

Potemu na kloster sępskiy
Dzeko horda są pusceła
I zokonnicye spłoszeła,
A na Kłiński górze dżesac,

Chterne tam są wuretałe,
Sproso zgraja dogoniyła
I sromotnie pomaczeła,
Vkuńcu woniy szle za Viysłą.

Sviati Jack na włosni wusze
Vszetko czeł wod pruskiych panov,
Chterni mu to poviodale
I do niego są jiscele.

Zomiast są połączec v jedno
I słovieński zviykszac państwo
Jeden dregiyu przeszkozdo
I pod nogiy rzuco kamień.

Sviati Jack wo vszetkiym doniós
Jaž do Wojca chrześcijenstva
I go dobrze poviadomiył
Na lyjońskiy zgromadzeniu.

Popiež baro beł zdzivioni
I won przesłac chce legata,
Chteren mo na miescu zbadac,
Gdze włoscevo provda je.

R.1924.4144
Dobrogost to rzek i skuřczikł.
Ale Wiyłoslava povie:
Dzeñ je cudni, sřurce svieci,
Pój, przejedzema są wodo.

Woniy szle i vsadle v czołno
I wod brzegu wodbijajo;
Wona mu naprocem sedzi
A won v rące wiosło trzimo.

Miłosłava zameslono
 Zdrzi na dno niebieskiy głabie,
 Wona rako fale chvoto
 I do Dobrogosta rzecze:

Tam pod lasą żółti kviate
 Na povierzchniy są wunoszo
 Jakbe dziwni jakiys woczko
 Ponad wodą vezeražo.

Dobrogost pocignie wiosłą
 I do kwiatov są przebliži,
 Wona chvoci je i zrivo
 I do dregiy rakiy skłodo.

Ale jeden kwiat są niedoł
 Letko jak te dregiy zervac,
 Poz i dregiy won pod wodą
 Schovoł są i vestapuje.

Wona trzimo go i cignie
 I są czołno na bok zgilybo;
 Dobrogost ją przetrzemuje
 I go zervac dopomogo.

Хиіаххїдзідзмііххмііххїдз

Wona vdzącownie mu są przezdrze
 I są miyle mu wusmiechnie;
 Czołno drgnie i są zatrzimo
 Woniy vstóno i vechodzo.

Tu na brzegu ceń przijemno
 Do spoczinku jich znievolo;
 V lese cisza je miylczonco
 Jezoro są skrzi i mieniy.

Woniy sadle blisko siebie
 I za raka są chvocele;
 Miłosłava słodkiym głosa
 Do niego są tak wodezvie:

Zdze na brzeg i jego zeleń
 Chterna.tu są wusceleka,
 A pomiydze sviat są drobni
 Mołich much i bonkov roji.

Reseno przez gasti vletvie
Parmiyn są do naji skrodo;
Viey i vszechwobecnosc Boga
Jakbe v cerkviy nas wobletu.

Dobrogost podchvoci mova:
Caři sviat mo svoji žecy
A ze vszetkiyeh jistot człoviek
Je noveži postavioni.

Won jak król panuje sviatu
I mu nadoł svoji prava,
Bóg, co zrobiył caři wokres
I vepoľnio ů naszi serce.

Koźdi co na sviat przechodzi,
Dostoł svoji prcheznameniy,
A szczestlevi, chto wodchodzi
I spokojnie rzec sa moze:

Co jo chcoł i mioł na moci,
To jo ů vekonol i zrobiył;
Luď poviodo jego dzeje,
Pamiac jego nievegasnie.

Ale noszczestlivszi jednak,
Chto na drodze svego žeco
Naloz szczeri prchezvionzaniy
Dobrovjernigo kamroctva.

Miľosľavo wukochono
Jo dlo vojczezne iiebie
Caři posviycil mi becy,
Mesle, slova i zobiegiy.

Vojczezna to cerkiev božo,
Chterna Stvorca pobudovoł;
Sleżec ji to službu božo
I nolepszi pomodlenie.

Nobok mie przez Przenosviatszim
Kleczi moja Miľosľava;
Chto są z nio pokonczi v jedno,
Ten na viekiy niezagiynie.

R. 1924, w. 45

Dobrogost to rzek i czuło
 Won ją rąko vkół wobejnnie;
 Wona są do niego przignie
 I tak woniy zdrzo na fale.

Woda cecho v blasku słuńca
 Jak przecudni zdrzadło leži;
 Ribka z fale veskoczeła,
 Zaskrzeła są i zgiynała.

Vkuńcu Milyłostava rzecze:
 Żodno chmura niezamonco
 Ti niebieskiy jasni głąbie,
 Chterna v wodze są wodbiyjo;
 Żodno fala niepomorszczco
 Ti jezórni cechi głade,
 Chterna, jak ~~xixx~~ miylczonco viernosc
 Są do brzegu stóp przimiyło.

Niebo, zemia są przedzivnie
 Spłotke, złałe v jedno žecy,
 Tak i naszo vielgo miyłosc
 Ratają jedno je i dvoje.

Desza, chterna niespokójno
 Rvała są jak morsko fala,
 Kiej szorstkiy viychier szarpie
 Desza moja wodpoczivo.

I do nóg są mego pana
 Jak sżezebniyca pokórno
 Czuli i na jego słovo
 Jakbe na zbavieniy zvožo.

V tobie žec i le dlo cebie
 Noviykszi wuszczeztlevieniy,
 Jak dva wognie są połonzco,
 Niyc nas ni-gde nierozdzeli.

Dobrogost ji miytkiy vłose
 Pravo rako letko smucze
 I do wust ji svoji wusta
 V długiym skłodo pocałunku.

Wona woparła sa głowo
 I ju dali niyc niegodo
 I na koźdi słowo zwožo,
 Chterno Dobrogost vepovie:

Ovardi je ricenskiy žecy,
 A kiej jo be muszoł czasa
 Ce wopuscec, abe broniyć
 Wojszczne i svego Ksąca?

Miyłosłava przestraszono
 Dziwnie do niego podezdrzi
 I go wielgiym woką pito,
 Co to słowo mo woznaczac.

Dobrogost wodrzecze na to:
 Pokoj dziso sa wusmiecho,
 Ale pevnigo na zemiy
 Niyma niyc i ~~nix~~ niygde niemdze.

Dziso jo prze tobie sedzą
 I sa tvi wurodze ceszą,
 Ale może dzień viytrzejszi
 Srogo mie woć ce wodervie.

Na to rzecze Miyłosłava:
 Niech sa dzieje wola božo,
 Viyci vozi tvoja chwała,
 Noviyci wobrona kraju.

Słuŕce svieci, jego parmiyn
 Sałi vkoło sviat wogrzevo,
 Tak i koło Dobrogosta
 Woja sa wobroco ~~xxxxxx~~ mesla.

Woja mesla z tobo pudze
 I prze tobie bondze stała
 Niewodstapno ceń wochłode
 I wozdoba tvego žeco.

Dobrogost ja vził v remiona
 I povoźni szepce słowa:
 Tako białka to podpora
 I zochąta wielgiy ~~zhxkxkx~~ chvale.

21

Wukochóno Miyłosłavo,
Moja wierno tovarzeszko,
Z tobo žec, za ce wumieras
Słodkiy szczescy i woflara!

Po tich słovach woniy długo
Na se miyle spozerale,
Vkuńcu le dva rzekle słowa:
Dobrogost i Miyłosłava.

Dzesoto spieva.

Woje poviado. - Spólno redose. - Dovní ázeje -
 Błogosłaviy. - Guslorz spievo. -

Po serdecznim poviytaniu
 Woniy wusadle prze stole
 I naprzemion poviadojo
 Wo wostatnich vedarzeniach.

Koviysłov zaczino pierszi:
 Kiej jo z morza dodom vrocik
 Czeł jo wielgiy narzekaniy,
 Chterno z checzi vechodzeło.

I jo vbieg i są wobzerom,
 Bogudaja v konce sedzi,
 Jisci są i vcig narzeko;
 Niyma, niyma Miłosławe.

Bogudaja ja poviadae:
 Kiej jo z koscoła vróceła,
 Checze jo viydzia wotemkli,
 Ole niyma ževi desze.

I mie lak za serce chvocił
 I jo vkól są wobzerała
 I vołała wielgiym głose
 Ale niycht są niewodzevo.

Jak jo dx szła na Worlogóra
 Beła zemia podeptóno;
 Jo sledzeła kuński stopo,
 Chterne pod las vskazivale.

I jo zača glosno vołae
 I do wust przikładec race;
 Z lasa głechi wodzeł jidze
 Ale niycht są niewodzevo.

I jo nazod szła do checzi,
 Narzeka i vłose rvała;
 Vtim jo z morza vrocik dodom
 I jo czeł ji narzekaniy:

Nie chto jinszi móg to zrobiyc
 Jak nen czorni z Jastrzibova,
 Chteren rozgorzoni wodszed
 I ją tero wuprowadził.

Białogłowskiy rozem veszed
 Zaro na nolepszio droga;
 Vszetko dobrze są skłodało,
 To viye pevno beła provda.

Vielgiy smutk mie wopanovoł
 I jo viszed cebie szekac,
 Bo mie serce poviodało,
 Zebe mogło bec jinaczi.

Burza może zaskoczeła
 I ce v lese zatrzymała,
 I choc spodoł gróm po gromie,
 Ja nim slada szed do lasu.

V lese slod są nogle zacar
 I jo smutni nazod vrócił;
 Co tu zazic, co pomeslee,
 Abe serce wuspokojic.

I jo wusod skłopotóni
 Ból i mrok mie wogarinoł;
 Niyc jo niepiył i jo niejod,
 Le wo tobie cigle meslił.

Prziszła noc i jo tak sedzoł
 Jakbe całi skamieniati;
 Bogudaja vsta i chodzi
 I zazcino mie poceszac.

Pólnoc ju są przibliżeła,
 Vtim przed dvierze chtos zajeżdza
 I na bróma mocno klepie,
 Bogudaja do mie prziszła.

A na głosni zavołaniy
 Povstoł jo i szed do dvierzi,
 Wodemk je i pozh_ół góńca,
 Chteren beł wod Sviatopołka.

Jo go vpuscił i won zaczął
Mie wo vszetkiym wopoviadac;
Mie są przetim lži zrobyło
I do serca veszła redosc.

Jo go navet pocałovoł,
Ze won tak mie rozvieselił;
Jo go wugoscił nolepiy
I won wu mie wob noc wostoł.

Bogudaja są krzontała
O co nolepszigo miała,
Jemu na stół vestaviyła
I są wuredono ceszi.

R. 1924, 449

Łoviysłov poviodo dali:
Reno ma są wobudzeła
I na dzarskiy sačła konie
I do Wostrzec wodjachała.

Bogudaje wosta doma,
Abe ževiyzną piylnovacq;
Bo chto vie, cobe są stało,
Kiejbe cezi čovoł bacznosc.

Czas mie baro niepokoji,
Cisze sčecho jak przed burzo;
Čłowiek chodzi i przemiszło,
Co won zdzoło, czas vevróci.

Ledze vkoło poviodajo,
Ze na wojną są zanoszo,
Ze są szpieg po kraju kronci,
Čhteren vierni lud podmovio.

Łoviysłov przerivo mova:
I do Miykosłave rzecze:
Ale tero wopoviadij,
Jakiy ce gonijke viatre.

Miykosłava wopoviodo:
Nego dnia, jak voje na morze
Wodjachoł na dregiy počov
Jo so szła na Worlogóra.

Vnet są niebo zachmurzeło
 I jo chcą do checzi wracać,
 Ale zgraja zbrojnych łędzi
 Mie na drogą vestompiała.

Dagomir na koniu sedzoł
 I doł rozkoz dęrnim głosa:
 Dvuch zeskoczi i mie chvoci
 I na sodło mu pódovo.

Jazda szła przez las i pole
 Jaż do jedni lesni chote;
 Tom won rzek: Cze chcesz, cze niechcesz,
 Mojo żono te wostóniesz.

I jo cała zadreżala
 I są zaczą rzevnie modlec;
 I jo zaczą v deszi vołac:
 Dobrogosce, poj a retij!

Bóg na moją prosbą vezdrzoł
 I mie zesłoł vebavieniy:
 Dobrogost jak anioł z nieba
 Przibeł i mie veprowadził.

Miykosłava woprzestała
 I na Dobrogosta vezdrzi,
 Chteren zamesloni seđzi,
 I won zacznie wopowiadać:

Nego dnia, kiej me sa rěno
 Przed wogródka pożegnale,
 Jo do Puckiy Góre jachoł
 I są zdrzoł na kraj i morze.

Dzivno je ta Pucko Góra,
 Wo niy różni jido godkiy;
 I jo takiy miół spotkaniy
 I cedovni večarzeniy.

Stojigniev przedemno stanoł
 I mie pokozoł Pomorze,
 Jego bój i vielgo chvsła,
 Jego spiev i wunieseniy.

76
Vtim mie burza zaskoczeła
I jo zajachoł do karczme
Gdze jo czeł, schowóni v nórce,
Wo porvaniu Mijłoslave.

Vnet jo svego Vychra dosod
I do lesni dognoł chote;
Miygle Dagomir są wrócił,
Jo y mu zabroł Mijłoslava.

A zakonniyk, chteren przibeł,
Złoncził naji i ma zero
Wudała są v dalszo droga
I do cotkiy zajachała.

Koviysłov z wuvogo słucho
I podzivio boskiy zomior;
I won cos po cechu szeptce,
Jakbe modlił są do Boga.

Vtim przichodzi Ludomiyła
I na stół vestovio viyno,
Chterno je ze sviiecki y zemie
I do gosci zachovóni.

1923, 10 20

Vielgiy beło przerażeniy,
Koždi zcech i dāli sļecho;
Dobrogost dapołnio zdania
I wogłoszo jich wuchwałe:

Henrik beł jich złom podmówco
I won radził Konradoviy;
Tu wo zemią prusko chodzi,
Chterna są do ce noleži.

Zvoļij Prusov i nagadij,
Że jich vrogą narodovim
Beł i je pomorskiy ksonżą
Chteren jima kraj zabierze.

A że ricerze dobrzińsci
Jak wosvioldczo biwskup pruskiy,
Sviatopołka popierajo,
Sprovadze krziżackiy zokon.

Ten dlo nas zdobondze Prusi
I veneko Sviatopołka;
Potemu są z niymi stōni
Jak sa stało v Sedmiogrodze.

Zli ten zosev plōn przenoszo:
Na poczontku pruskiy nojozd,
Tero te krziżackiy boje,
Chterne kraj i lud ciemiažo.

Trzeba biyc i trzeba broniyc,
Wo poddaniu niyma move,
Bo są tu rozgrivo valka
Na nodalszi pokolenio.

Na to Mijłosłava rzecze:
Czas je chwale, czas je boju,
Ale tero czas vieselo,
Naco tekiy smutk i mesle.

Mało szczesco je na zemi,
Koždigo tu cos przecisko;
Żecy je jak krziż prze drożze,
Chteren różami woviyti.

79

Dobrogosce, dobrim goscą
Beł te mie na Worligórze;
Tu je tvoja Miłkošava,
Bóg niech vaji mo v wopiece.

Wocze won do nieba podnios
A na jich schiloni głove
Złožik dłonie i do Boga
Wo jich szczescy szept zanosze.

21025, nr 3
Ludomiyła vsta i rzecze:
Plyme zdrowie młodi pore:
Koždi chvoci i popijje
I vechvolo dobri viyno.

Redose i viesołosc rosto
A wod godk są i wod smiechu
Całi chceze jaż zatrząso.
Kovislov zabiero słovo:

Takiy dzień jak dziso sviecił,
Kiej je są do zemie pruskiy
Vroz ze Sviatopołką vebroł
Słechijta, co jo wopoviem.

Pruskiy biyskup z grodu Santir
Viarą szerził v pruskiy zemiy;
Sviatopołk mu dopomogoł
I mu svoji wojsko posłoł.

Ale jeden Sigo povstoł
I wobvoło zgromadzeniy;
Viele poganov są zeszło
I won rzek donosnim głosa:

Coroz dali, coroz głąbiy
Miecz i krzyż są v kraj vžerajo;
Sviatopołk zagornio zemią,
Biyskup bierze vaji serca.

Won to rzek i koždy słovo
V sercach jich rozpolo wogiyn,
Chteren v jednim słovie buchnie:
Nasz to król, venekac cezich!

Całi kraj są zaeził kurzec,
 Lud pogański svojich braci,
 Chterni chrzest i viarą miele,
 Chvotoł i na stosach polił.

Biyskup zabroł misionarzi,
 Sviątopołk svi wojsko cołnoł; p
 Ale tero lud wochrzconci
 Chodził, prosił, biegoł, płakoł.

Biyskup lest do Rzimu piysoł
 I wo pomoc dlo niych błagoł;
 Popieź rzek i vedoł rozkoz:
 Vezta krziż i biejta valczec.

I na jego zavołaniy
 Vielgiy zebralo są wojsko;
 Jo na głos są mego Ksąca
 Wuzbrajił i szed na wojną.

Leszko Siełi, Henryk slonskiy,
 Sviątopołk i ksonżą Konrod
 A jesz wiele, wiele jinszych
 Szle do Prus na wojną sviąto.

Ale vnet są polskiy wojsko
 Chterno z drogiy v stroną zeszło,
 V gąstim lese pogubiyło
 I v pogański race vpadło.

Kuńc ju beł mu przeznaczoni,
 Ale Sviątopołk to viydzoł,
 Wobszed vkoł i vpod na Prusy
 I tak Leszka veprovadził.

Rozgorzoni rzek mu Henryk;
 Narod pruskiy je podstapni,
 Biyc a palec, co są wudo,
 I won niyszecił kroi i ledzi.

Sviątopołk jich zato skarcił:
 Droga to niechrześcijańsko;
 Wodrzek Konrod mazowiecki:
 Słego chce powuczac pana.

81

Swiątoplík svi wojsko zabroł
I do svego grodu wrócił;
Tero Konrod, Leszko, Henrik
Też do Viyske są copnęle.

Jo jich dalszi krokiy sledził,
Bo jich tvarze są chmurzeke
Jak na wieczor cemni niebo
Deszcz i burzą zapoviodo.

Woniy szle, ve Vierdelevie
Woniy wostale na dzezi
I są tajnie narodzałe
Dzeń i noc, jo wrócił dodom.

Tero Dobrogost dopełnio:
Co tam woniy wuchvolele,
Dziso leži jak na słuńcu:
Żniyszczec woniy chco Pomorze.

R. 1925, nr 5

Woniy kleczo a timczasą
 Lud przed dwierzami są zbiero.
 Rozgovor do niych dochodzi,
 Ludomiyła szła i rzekła:

Gdze viesely są wodbiyvo,
 Tam są cało vies reduje;
 Lud są zeszed i zaproszo, ~~Żebe~~
 Żebe va do niego veszła.

Woniy veszle, krzik są jeden
 Vkoło niych jak grom rozlego:
 Dobrogost i Miyłoskava,
 Młodo pora, niech nom žije!

Vielgiy koło są wutvorzo
 Krasnich dzev i tagiyh vojov;
 Sądzisłov na svoji gusli
 Do pochodu stap vegrivo.

Voje są po jedni stronie,
 Dzeve są naprocem stavio,
 Są zbliżajo, woddolajo
 O są cudnie wobrocajo.

Guslorz vstoł i vszed na...
 I svą harfą nadoł spuscil,
 Koždi zcech, won podniās rąko
 I dzeviyczi chur zaspievo:

Domb i lepa, vój i dzeva
 Cecho są do se zgiybajo;
 Skra pōdskoczi, wogiyn buchnie
 I są v jasni žor zlevajo.

I są dzevkiy vbok wuchoco,
 Zibio są i vkoło kronco;
 Sądzisłov podnoszo rąką ~~ixxixjxxixxnxrxznsxj~~
 I vojovi chur zaspievo:

Gróm i zemia, vój i dzeva
 V szczesnim scisku są splotajo,
 Bój przemiynie, žod nastonie
 I ptoszata zaspievajo.

I są woje vbok wuchvoco,
 Zibio są i vkoło kronco;
 Sądziślov podnoszo gusła
 I vieselni spiev zacziño:

~~xxx~~ Gdzie pomorskiy góre wielgi
 Wieczno fala stopie liże,
 Stojoł gród a jego wieża
 Do niebieskiych chmur dosigo.

Krasno postoc z niy vezero
 I przesmutno zdrzi na fale,
 To królevionko zakłato,
 Chterna źdže na vebvieniy.

A na dole vedle drogiy,
 Co są przidko vgórą viyje,
 Leži smok i z cemni jame
 Won na drogą dech vesiko.

Chur dzeviydzi go przerivo:
 Jasni zbovca są przibližo,
 Chteren mie i kraj zdobondze,
 Sądziślov przegrivo dali:

Ricerz vstoł, vod jego zbroje
 Viydni słuńce są wodbiyjo;
 Smok veskoczi i są spronzi
 I na ricerza są rzuco.

Skra i wogiyn, dim i sarka,
 Miecz przeszivo jego łuskiy;
 Ricerz vszed i tam na grodze
 Go królevionka przewiyto:

Długo jo na ciebie źdała,
 Niygle te do mie są dostoł;
 Tvój te zómk i tvoji państvo, ~~xxxxxxx~~
 Dziso mdze viesely naszi.

Chur vojovi go dokuńczo:
 Zgver i vrzosk i spiev i tuńce
 V zómku jaž do rana huczo,
 Sądziślav podnoszo raka.

Voje są po jedni stronie,
Dzeve są naproczem stavio,
Są zbliżajo, ręce bierzo
I do Państwa są zgiybajo.

Dobrogost zabiero słowo:
A na gode v naszym grodze
Koždi z vaji je proszoni,
Won to rzek i dvierze wotemk.

R. 1915, 48

Jednosto spieva.

Vszebor gođo. - Bój krzižovi. - Nad Dierzgunio.-
Straszno zđrada. - Rozpoznaniy.

Przez wotemkli đwierze v wogrod
Fala ledzi sđ rozlevo,
Vkoł wobeđdze i zapleszczi,
Vkuńcu stonie i przecechnie.

Kođdi sod na svojim miescu
I po stołach sđ wobzero
A wu góre przeko sedzo
Dobrogost i Miyłosłava.

Służba biego i wobnoszo
Rebe, mięso, brzod i kuki
Kođdi je i miód poplyjo,
Rozgovor i redose rosto.

Vszebor vstoł i rąką podniósł
Kođdi przestoł i go sšecho:
Jo jem nostarszi z wopolo
I jo głos zabierom pierszi.

Słów jo niymoga dobierac
Mova jidze prosto z desze;
Co jo meszłā, to jo rzekā,
I sđ tego słowa trzimom.

Nastoł czas i wielgo chwała
Do wosade zaviytała:
Dobrogost i Miyłosłava
Gode svi wu nas wobchodzo.

Dobrogost, pomorskiy ricerz,
V bolu je jak mocno wieża,
Shterna kraj i ksāca chrōniy,
Kođdi wo tim vie i sšechoł.

Miyłosłava, krasaviyca,
Da do pomoce mu rąką,
Abe dzielec jego chwałā
I go v znoju niewopuscec.

Jak są woje i tatko ceszi,
Tak i nas przepożnio redosc;
Dobrogost i Niyłosłava
Niech nóm długo, długo żijo!

Won to rzek i vszetce wtórzo,
Vstono i popiyjo viyna;
Vtim wod chutkiych kopet kuńskiyech
Blisko zadreżała droga.

Koźdi wobe zdrził są dzevi
I won viydzi, chtos na koniu
Wostro pądzi, pich podloto,
Jezdca kole checzy stanoł.

Łoviysłov do slegiy rzedze:
Halac go i dobro stravo
Zmociyc go do dalszi jazde,
Może raczi co powiedzec.

Zaro kiyłka podskoczelo
I do cezigo podbiegnie;
Picerz vszed i vkół pozdrovio,
Prze vestrzednim wusod stole.

Służba mu przenoszo strave
A won je i piyje viyno;
Koźdi zdrzi i je czekavi,
Ale petac sa niedrzirzi.

A timczasą na svi harlie
Sądzisłov vegrivo spieve
To povoźni to viesoři,
I wopievo vielkiy čzeje.

Spievo, jak v pólnocnich krajach
Vdąk i Vdoł stoczale biytve;
Jak Viyneta za xxi svi grzechiy
V morskich falach zagiynąra.

Spievo, jak pomorskiy ksonżą
Duńskiyech vegnoł nieprzijocoł;
Jak won v zoviysłańskiy zemiy
Svo noviykszo zebroł chvałą.

87
Cezi ricerz zaslechnóni
Niyc nieviydzi vkoło siebie;
Jego tvorz są rozparmienio,
Woko jego skrzi i liszcze.

Nogle won są z miesca zervie
I do guslorza przestompíy
A po krotkiym pogodaniym
Won do rąkiy harfa bierze.

Cisza są zrobíyła vielgo,
Koždi zdrzi i je zdzivióni;
Vszetkiym vkoł won są pokłóniy
I do gusle spiev zaczino:

R 1925, 479
Vielgiy głos na vszetkiy strone
Z viecznigo vechodzi miasta:
Vesta krziž a biejtę valczec
Frzeciv pruskiym bołvochvolcom.

Biyskup pruskiy je v pojmaníym
I von viele muszi cierzpiec;
A na głos i zavołaniy
Mnogiy zebrało są wojsko.

Krzyžoce v želozni zbroji
Szle jak dim i ~~smog~~ cenno doka,
Sviatopołk i jego garstka
Jima vnet na pomoc spieszi.

Stojigniev, pomorskiy pievca,
Lutnią zjoł i miecz ze scane,
Viszed reno i na vieczor
Won nad szaro Viysko stanol.

Wojsko, co są gromadzeło,
Viyto go i piesnie žondo,
A on rozezdrzoł sa vkoło
I žalosni spiev zaczino:

Nieprzijoceł vpod do kraju,
Zajił pole, zajił vies,
Sin są žegno z matkąo, z wojcą,
Jicze precz, woposzczó vies.

Chłopok rzek do narzeczeni:
Bevij zdrv, jo jidą precz,
Głos mie voło v sviato wojną
I jo vził ze scane miecz.

AchM, te jidziesz, te nieprzindziesz
Mesla mie przez serce pchnie;
Te na wojnie, jo niebożą,
Ceż jo zaczną, ceż bez ce.

Modle są, co jo wodvoźni
Pudą dzis na sviato smierc,
Nieprzijojeł nieprzepiarti
Wiele z nas przebodze serc.

Modle są, co won veglynie
Z naszich prawojczestich niyv;
V wolni zemiy chce spoczec
Zmarli koźdi jak i živ.

Modle są, kiej strzałą trafiy,
Co zbaviono deszą mdze;
Serce moji, co te płaczesz,
V niebie tam te wuzdrzisz mie.

X A won szed za sviato spravo,
Szed wodvoźni, szed jak lev;
Vtim go trafiy, on wumiero,
Leje mu są z pierse krev.

Jak won spievoł, tak sa stało,
Na dzerzguńskiyh krvavich polach
Wostoł won pomorskiy pievca,
I spozivo v cezi zemiy.

Viev nie vieje, vielgo cisza
V wogrodze zapanovała
A wostatni jego skova
Serca smutka napoźniyke.

Dobrogost są zervac mesli,
Ale vstrzimo Miykosta;v;
Gusla znova zadzviazala
I won dali wořpoviado:

Zaro ledze poviodale,
 Że won vszed do Puckiy Gore,
 Że won tam przed Subiyslava
 Był Svi bojowe piesnie spievo.

Kiej Pomorzy zagrożoni,
 Won na ~~vixxzek~~ vierzk vechodzi z gore,
 Abe kraj poblogosłaviyc
 I wo zčebet są pomodlec.

Ohto go spotko, je vebroni,
 Chvała jego są rozeŕdze;
 Won vebaviy kraj z potrebe
 I na słuŕce veprovadzi.

A na jego głos donosni
 Zbudzi są drzemionci wojsko
 I v liszczonci viŕdze zbroji,
 Abe kraj i lud wobroniyc.

Koždi sŕečo, dech zapiero
 I na dalszaj czeko sŕova,
 Ale ricerz tu wurivo
 I na gusli głōse zmienio.

Głos są wurvoł a po chviyli
 Gusla brzmiy jak viyhier vieje;
 Derno won v ji strene chvoto
 I wo Sviatopoŕku spievo:

Zemia v bioŕi pŕoszcz wokreto
 Drzemie i wo zimku marzi,
 A wod brzegov Viysŕe wojsko
 Vstaŕo i do kraju vechodzi,

Zdroj i bagna pozamiarzli
 Dŕugo drogą wuproszczajo;
 Zemia paco, greda stako
 I Dzirzgunia są bieleje.

Czorni karno vrón kraczoncich
 Veig nad wojską polatuje:
 Nad Dzirzgunio dva są wojska
 Jak dwie chmure napotkaŕe.

Z jedni strone prusko rzesza,
 Srogij Paron rozvivyhrzoni;
 Z drugiy strone stoi Krzižok
 Sviatopołk i jego viara.

Zavrzoł bój i jak dwie fale
 Są na morzu pno i zderzo,
 Takiy beło wojsk spotkanij,
 Zaszemieniy i rozlanij.

Wieczor zapod, bój są cignie
 A wod lasa mrok są zblizo;
 Las i pole, bój i ledze
 Jakbe v jedno są splontałe.

Sviatopołk na niebo vezdrzoł,
 Copnał są i rzek do jazdej;
 Noc nadchodzi, bój szaleje,
 Dali za mno. dzarsko viara!

Won to rzek i jego jazda
 W cemni las za niym podonzi,
 Przedrze są przez krze i vietvie
 I na pruskiy wojsko spadnie.

Krzik i strach i zamieszaniy
 V jich szeregach są rozleje;
 Niyma rade, na dvi strone
 Woniy biytva rozvigajo.

Dżoń są maczi, miecz są tapiy
 I pogański wojsko poyrzhło;
 Pierszi wobok Sviatopołka
 Młodi Dobrogost pogonio.

Nad Dzirzgunio v zamieszleniu
 Stojigniev pod dabe sedzoł;
 Jak wieczórni viev poloto,
 Cecho won do harfe spievoł.

Zdala vrze i szemiy biytva
 Jak do brzegu fala biyje;
 Vtim povstoje krzik i vrzava
 I go Prusovie woskoczo.

Jeden z nich podnieše woszczep
I zapusci są na niego,
Krziknie, przepchnie i wodchodzi,
Snieg są vkoło zakrevaviył.

Z jego krvio waloto spieva,
Jhterna v sercu są zrodzeła;
Zgas jak viyd ten plesniorz vielgiy
Uhteren skrzył jak reni słu'ce.

Pruskiy wojsko wucekało
A pomorskiy nodchodzeło,
Dobrogost ze svego konia
Viydzi go i zeskakuje.

Podszed i przed niym wapodo
I v žalosni głos zavoło;
Stojigniev wotemknie wocze
I won szepnie: Moja harfa!

Naszo viara są zatrzyma
I dokoła go wobstompiy:
Cisza je jak v lese, kiede
Wustoł viev i noc zapodo.

Sviatopoik prze niym przekleko
I przemiko jego wocze;
Ricerze go podnoszajo
I na wolni pole nioso.

Stojigniev, pomorskiy pievca,
Spiy v pogańskiy pruskiy zemiy,
Ale jego spieva žije
Miydze nami na Pomorzu.

Nastoł dzień i surma voło,
Wojsko spiesznie są gromadzi,
Bo przed nami v blasku słu'ca
Vielgiy gród są groznie dviygo.

Sviatopoik na czele jedze
I na gród wuderzi pierszi,
Wuderził i gród są pođdoł
I do niego wojsko vkroczo.

A na wieczor v sali vidniy
 Huczno-uczta sa wodbivo,
 Sviatopołk i Herman Balke
 Wabaji ja vedovajo.

Gród sa svieci, lud tańcuje,
 Vrzosk sa y dalek v kraj rozlego;
 Vtim do Dobrogosta vedze
 Dobroroj i eos ma szepce.

Dobrogost do Sviatopołka
 Zegnie sa i dali dovq;
 Sviatopołk pokiyvo głovo
 I do niego sa wusmiecho.

Sviatopołk povstajo z miesca
 I do wuczujoncich rzecze:
 Dobrovaj donosi nama,
 Ze sa vrog nievróci viyci.

Vielgiy ózeń i wielgo chvała
 Spadła na ricerzi naszich,
 A jo piyha tvoji zdrowie,
 Braze Herman, niech won žije!

Vszetce piyjo, a po chviyli,
 Kiej wuvogly niycht niezvroco,
 Sviatopołk vechodzi secho
 I zabiero Dobrogosta.

Dobrovaj jich veprovodzo
 A prze brómie Ksonzą rzecze:
 Dobri wieczor, Herman Balke,
 Strož wotmiko i przepuszczo.

I tak woniy, z paszcze viszle
 I do svego wojska vrdso,
 A тимчася gród wucztaje,
 Trzosk sa dalek v kraj rezlego.

Dobrovaj na jinzi drodze
 Skok przez mur i wuszec zemste,
 Wostoł v kraju, prusko dzeva
 Długo, długo go trzimara.

Jeseń, zema, zimk i lato,
 Tak wupłivó rok po roku;
 Dobrovoj wo svoji matce
 I wo wojeu zapomiyno.

Ale tero, kiej są chmure
 Cemni chmure zgromadzeke,
 Z chternich gróm i pioren biyje
 Na mój lud i naszi Ksastvo,

Jo do wojezezne przichodzą
 I ji pomoc wofiarują,
 Smutni viesce jo przynoszą,
 Ale Bóg nas niewopusci.

Białka nalego i prosi,
 Płacze i za ręką trzimo,
 Vkuńcu są wuspokojila,
 Jo są vervoł i przichodzą.

Dzeń i noc jo szed i donkił
 I do Viyske brzegov doszed;
 Viyska smutni toczy fale
 A jo vook i ją przepłivom.

Jo są pitoł: Gdze je matka?
 Wona dovno spiy ju v grobie;
 Gdze je woje? - Won szed na morze
 I na Worligorze sedzi.

I jo szed do Sviatopołka,
 Abe vszetko wopowiedzec,
 Co za grańcami są dzeje,
 Ze nadchodzi vielgo burza.

Dobrovoj do vaji prziszed,
 Cze go niyht niymože poznać;
 Dobrovoj svi dzeje kuńczy
 I do wojea nóg wupodo.

Sądzišov wodbiero lutnią
 Dobrovoj do Łoviysłava
 Podbieg i go pocałuje,
 Łoviysšov do se go czuli.

R. 1925, 45/13

Łoviysk'ov jak dziecko płacze
I go vcig do se przecisko
I povtorzo rozczuloni:
Dobrov'oj, mój sin jedini.

Vielgo łaska mie spotkała,
Że jo ce przed smierc'jo wuzdrzoł;
Tero jo spokojni puđą
I są położą do grobu.

Dobrov'oj są na niym spiero
I do svego wojca godo:
Po tak długim nieviydzeniu
Vielgiy mie spotiko szczescy.

Vszetce, co są przezerale,
Ledvie są wod łez vstrzimujō:
Woniy głōve nachilajo
I pōcehu do se szepco.

Łoviysk'ov za rąką bierze
I provadzi Dobrov'oja,
Won prze stole go przedstovio
I go vszetce przewiytajo.

Niygde jesz są nievydzete
Brat i sostra, zatim tero
Długo na se spozerale
I są wiele poviodajo.

Dobrogosta won poznaje
I serdecznie go poviyto;
Vkuŕcu woniy wusodajo,
Dobrov'oj zaccino gadac:

Z Worlig'ore, jak mie rzekle
Prosto jo do Jhmielna jachoł
Abe viydzec Sviatopołka
I mu vozni sprave doniesc.

Jakiy beło to viydzieniy,
Kiej jo mego Ksaca spotkoł;
Jo mu vszetko wopoviedzoł
I won do mie rzek te słōva:

Vielce jo jem wuceszoni,
Ze te tero do nas vrocosz,
Kozdi ricerz k je potrebnj,
Tako kiej nadchodzi burza.

Ale tero jedze dali
Na vieselni wielgiy gode;
V Wostrzecach wu tvoji cotkiy
Dziso wuczta sa wodbivo.

Dobrogosta tam te spotkosz,
Spotkosz tam i Zoviyslava;
I jo som v te strone zazdrza,
Kiej jo wodjada do Gduńska.

Zaro jo dosodom konia
I wodjezdžom na viesely:
Vkrótce va mie poviytała
I jo spievoł naszi dzeje.

Zoviyslava tvorz sa scignie
I pokrivo semnim ~~znitka~~ smutką
I won rzece, głos drezoci
Kozdi słowo mu przerivo:

Matka tvoja, Boguniyła,
Długo, długo vezerala;
Wojsko prziszło, wona jidze
I wo ce sa vkoło pito.

Vkańcu chtos ji wopowiedzoł,
Ze te zgiynoł v straszni biytvie;
Wod ti chviyle aniy słowa
Niycht ju wod niy viyci nieczek.

Jak poiaty kviat wusicho,
Wona zesła z tego sviata
A ji słowo wostateczni:
Dobrovój, ji sin nomiylsi.

Miykoslava, tvoja sostra,
V ji sa smutku wurodzela;
Boguniyła ja viydzała,
Wodda i sa pożegnała.

Ale dziso wona z nieba
Zdrzi na nas; ji dobri serce
Tero je pomiydze nami,
Matka vaji błogosłaviy.

Cisza beła jak na wieczor,
Kiej wustónie vlev i słuńce
Dalek spadło ju za lasę,
Mesla pidze v nieskuńczonosc.

Dvanosto spieva.

Różni kuńszte. - Czarovnaniiy. - Tuńc nad tuńce. -
Róg bojovi. - Ksonżą jedze. -

Woniy milczo, wielgo mesla
Mova jima wodebrała,
Ale v sadze novi żecy
Vkoło niych zaccino kiypiec.

Lud povstojo, zjimo deskiy
I na strona ji wustovio,
Ale kozle woniy v równim
Woddaleniu wuregujo.

Svotosz vstoł i są przibližo,
Liczi krok i woka mierzi,
Podskok, przeskok i wodchodzi
I są schovie miydze ledzi.

Viydżę złožo dłoń i klaszczo,
To zbudzeło zameslonich;
Dobrogost i Miyłosłava
Zbližo są i przezerajo.

Viysłov tero vestapuje,
Stovio stół i na tim stole
Won na rąkach vkół wobchodzi,
Zibie są i na dół spusci.

Jego także podziviajo
I mu dłuogo v ręce klaszczo,
A czekavosc ~~na~~ zapolono
Coroz viykszich pragnie kuńsztov.

Ale tero cos są stało,
Co jesz niygde niebiywało:
Gvityzd przecigli, wielgo cisza,
Koždi vie, że Budisz jidze.

Ledze z drogiy wystapujo,
Bo do wogroda są zblizo
Budysz szarodziej i v race
Niese won wokreto klotka.

Vonž są viyje vkoło szej
I co tvarze mu zazero:
Won spokójnie pogvityzduje
I miarovim kroka jidze.

Koždi zdrzi i dech zapiero,
Serce stonie i zaklepie;
Jeden dregiyu poviodo,
Co won vie, i vkuńcu rzecze:

Ten beł delek v cezim kraju,
Wieczni gdje przisvieco lato,
Tam won wiele kuńsztów viydzol
I niejedni nóm pokoże.

Won co rok do Gduńska jidze,
Kiej są wielgiy targ wodbivo,
Kuglorz je to nozračniejszi
Tu ze vszestkiych na Pomorzu.

Won po linie może chodzec,
Kłasc są i są różnie zebac.
A i z konia, kiej won biego,
Won zeskoczi i podskoczi.

Roz na jachce sóm jo viydzol,
Jak won miedviedza podchodzi,
Chvoci, spato i provadzi,
Smieje są i dali jidze.

Jego wocze skrzy są dziwne,
Gdzie won vezdrzi, tam gonsata
Są na trovie przewrocajo
I go białkiy wodgoniajo.

Zdrze na niego a te powiesz,
 Że czarowniuk to je wielgiy;
 Jim te viyci zdzisz, tim gorzi
 Won potrafiy ce womaniyc.

Skond won je, won niepoviado,
 Jiǳe le pokontno godka,
 Że won Smątkoviy są przedoł,
 Ten go wuczi tich komediyi.

Czarodzej na piosku mierzi
 Bioło kreda wielgiy koło,
 Chvoći kiyjk i tej na vestrzod
 Won do tego koła veǳe.

Krotkiy gviyzd i vonż zeskoczi
 I wobiego całi koło,
 Spronżi są i vtił wodvróci
 I do czorni klotkiy vchodzi.

Czarodzej svój płoszcz wodrzuco
 I potrzase czorno grzevo;
 Napoł nago jego postoc
 Vszestkiym baro są viydzala.

Czarodzej vebiero jabka
 I do czare ji povkłodo,
 Gniece, sztapie i vemieszo
 I nolepsi viyno leje.

Jeden z ledzi pierzeń trzimo
 Woviynioni v bioło chusta;
 Czarodzej veń lasko pąnie
 I won v czarze są naleze.

Kożdo zdrzi i głovo kronci
 I niymoże vetkomaczec;
 Tero won vecigo liną
 Z jedni strone jaż do dregly.

Czarodzej do niy przestompiy
 I tą mocno veprobuje;
 Won są wusmiechą wobe zdrzi
 I do zgromadzonich rzecze:

Zdrzeta dobrze, kę tu jo vlezą
 I na dregiym kuńcu vindą;
 Zdrzeta dobrze a jim lepiy,
 Tim va mdzeta mniej viydzala.

Won przestompiy i są zegnie
 I v povrózku całi zgiynie
 A za chviylą z dregiy strone
 Won z ti line są vełóni.

Vielgiy beło zadzivieniy,
 Jeden rzek: To Smátka sprava,
 Ale Czarodzej są dali
 Do jesz viykszigo zabiero.

Czarodzej rozrivo chustką
 I ji strzape v rąkę vkłodo,
 I svo lasko czarodzejsko
 Won je mieszo i przewroco.

Vtim won verzek mocni słovo
 I dva motile podleco,
 Jeden biołi, dregiy zółti,
 Gonio są i wucekajo.

Won svo lasko vemichivo
 A jim viyci won verobio,
 Tim są veži, coroz veži
 Wone v słuńcu skrzyo i mienio.

Won na rące zorno kładze,
 Z chternigo są kviat rozviyjo:
 Motile do niego zleco
 I są razą z niym rozlejo.

Czarodzej na lud pozero,
 Chteren woniemiałi stoi;
 Won zaklasknie i są vszetce
 Jakbe ze snu przebudzajo.

Czarodzej vechođzi z koła
 I podnoszo czorno klotką.
 Jidze na vestrzódk i lasko
 Won trze raze v nią wuderzi.

Jak won słowo rzek zakłaco,
Bestro sroka z niy veskoczi,
Na remieniu jemu sadnie
I mu cos do wucha szeptce:

Won do vieselniykov rzecze:
Moja sroka prorokuje,
Kiej ji chto pitaniy zado,
Wona zaro mu wodpovie.

Długo niycht sa niewodzevo,
Vtim są sama Miyłosłava
Do niy zvróci i zapito:
Poviedz, chto je noszczestlǵevszi?

Sroka skrzidłami strzepoce,
Dzeb wotemknie i zaskrzeczi
I wodpovie ledzkiym głosa:
Paniy dziso noszczestlevszo.

Sroka skrzeknie i wodleci,
Kronzi vkól ϕ i v klotka vpodo;
Czarodzej do niy przestompiy
I ja płoszcą ponakrivo.

Znova zniyja z niy vechodzi
I podskoczi, won ja chvoto
I na szeją so zakłodo,
Bierze płoszcz i wodstąpuje.

Czarodzej do stołu zasod
I zajodo, co mu dadzo
A timczasą jinszi sprave
V wogrodze są wykłodajo.

Sądzisłov przebiero strene
I viesoło gra zazcino:
Gusla skocznie zaspievała
I dvie flete ji vtoruje.

Głos jich skrzi jak reno rosa
I jak svieži smiech chichose;
Głos jich vabiy i nalego
I jak viev majevi smucze.

Z checzi chłopią weskakuje
I przecudni divan niesé,
Na vestrzódku go rozkłodo
I na nórtach miecze zatknie.

Na zachatni flet zabrzmieniy
Krasno dzeviyca vestompiy,
Veńdze, stąnie, szal rozviynie
I mieczovi tuńc rozpocznie.

Ji wuroda podziv budzi:
Cze to Viyła veszła z fale
I na gode zaviytała?
I są koźdi ji przezero.

Wona tuńdzi, miytko gazga
Vkoło niy jak mgła povievo,
Stope ji na wiatru skrzidłach,
Zdava są, że wunoszajo.

Jasni włose letko falo
Vkoło niy jak strzebro viejo,
Gusla godo, flete tesknio,
Viydze dech paż zapierajo.

Tuńcorka są kronci, viyje
Coroz rechli i ponątniy,
Szal są vkoło cała lepiy
I zonadrzy wuvydotnio.

Vtim są gusle głos wurivo,
Flete jaknie i zapiyszczó,
Tuńcorka jak kam stanąła
I vecigo bioli race.

Wona voło, kiyvo, vabiy
I do kogos są wusmiecho,
Jakbe letko wodpichała
I go znova przecigała.

Coroz ceszi flete szepco
Jak na wieczor viev zachopnie,
Abe jak z nodalszi dale
Vkrótee głosniy zaszemarzec.

1925, 417
Pse są ve vse wobudzeše
I žalosnie zaszczekeše,
Tak žalosnie jakoe viylkiy
Są do ledzkiych chot zblizheše.

Róg straszlevi głos vedovo
I je coroz bleži sšechac;
Na spoconim koniu padzi
Uhtos bez sodła i wokreco.

I co chviyla won zatrombiy
Icn zdvojoni są wodzevo
Tu word gor i tam wod lasa,
Vszetce z wogroda veleco.

Z koźdi chote lud vechodzi
I na drodze sa gromaźci,
Jezdca stanoł, róg wodimnie
I zdłovionim głosa godo:

Jo spokojnie v polu woroł
I so pienie vegviyzdovoł,
Vtim na merze sonsod vpadnie
I zakrziknie: Vróg je v kraju.

Z jedni strane Krzižok jidze
I nad Viysło są posuvo,
Wod południo Polock veszed
I sa gıabok v kraj zapuszczo.

To won rzek i pognoł dali
A jo skok do mójich checzi
Porvoł róg i tu do vaji
Jo ze smutno przibeł viesco.

Won to rzek i spiyno konia,
Zadoł v róg i padzi dali;
Noniy po seš spozerajo,
Dobrovoy zabiero gı skłovo:

Jo won rzek, je szczero provda,
Jo to samo viem wod dovna;
Jo tu prziszed i wo vszetkiym
Sviatopoika poviadomiył.

704
Wróg nadchodzi, niyma radę
Jak ta jedna, be wucekac
Ti ce doma wustac muszo,
Wojoce do Ksęca pudo.

Zo won rzek i tal sa stało,
Jhto co mo, do checzi biegnie,
Zbiero, zviyjo i przichodzi,
Abe z dregiymi są złączać.

Swołosz neko svoji bedło,
Jhterno bodze są i baczci;
Miyloch wovce, drób i gase
Wogarino i pogonio.

Viysłov svego starka niese
I na brzegu go posadzi;
Tu na brzegu są zbierajo,
Co za jezoro chco wucec.

Tu na brzegu wielgo tratva
Żdże na ledze i na grote;
Dobrogost do nilych przistompiy
I są v te wodezvie słowa:

W błogiy m mirze nicht niespocznie
Kiej zli sonsad niepozwoili,
Ale Ksonżą nas wureto
Jak won broniyż do ti chviyle.

Vaji bedło są wobneko
I przepraviy snodkiym brodą
A i riserze przibondo
I vestavio stroż na brzegu.

Miydze jezorami lezi
Mod Bedunie vkoż do Wostrzec
Vieliy wostrov zalesoni,
Niezdobeti gród pomorskiy.

Wojokov jo wureguja
I do Ksęca zaprowadza
A pę wojnie i dobecim
Va povrócita do checzi.

To won rzek i miylszi brzmieniy
Jinszi trombe są rozlego,
Swiątopoik wod Wmielna jedze
I są zblizo do wosedla.

Vszetce są do niego garno,
Dobrogost mu raka podo
I przedstaviy Miylsłava,
A mu raka wucełuje.

R 1925, nr 12

Swiątopoik na vszestkiych vezdrzoł
I jich viydzoł zastroszonich,
Serce mu są zasmuceło
I won rzek do niych te słowa:

Viem jo dobrze, co są dzeje,
Ze nadchodzi cemno burza,
Ze moj dobri lud pomorskiy
Muszi sa po kniejach chovac.

Ale jak po straszni burzi
Vnet zasvieci jasni słuice,
Tak przemiyne ból i trvoga
I Pomorzy są wodpocznie.

Móm jo v sercu to przeczeczy,
Ze to bondze bój wostatni,
Ze do ti wostatni valkiy
Jałi zervie są Pomorzy.

Sviatim mojim wo owionzka
Je wobrona mego ksastva
A wojcovskiy moji serce
Kocho lud i kraj miyłuje.

Surma wojne są rozlego
I zaproszo nas do tańca,
Ale to jinszi tańc jak dziso
Chteren są na godach wodbei.

Tańc ricerzi i na miecze,
Abe vroga precz wodegnac,
Vroga, chteren cigle chcevi
Na Pomorzy są zasodzo.

106
Ale kotvii kam je pogreze
Niygle zniyszczec Pomorzonov:
Chto nas raczi zjezc i połknonc,
Ten na viekiy nas niestraviy.

Wróg podchodzi i są zblizo,
Chto je słabi, niech wuceko,
A chto dzirskiy, niech vestompiy
I do svego ksąca przindze.

Swiatopołk to rzek i vezdrzoł,
Wielgiy zaszło poreszeniy:
Stori Viytka są przepicho
I do Ksąca są wodezvie:

Miyłoscevi gospođenje,
Srechij co ce wojokrzecze,
Chteren biył są za svich braci
I na cele blizne nosi.

Matkiy nasze poviodałe,
Jak volczele naši wojce;
Me nie gorszi wod niych jesme,
Wojcov krev je v naszych żełach.

Kiej nas voło Wojc i Ksonża,
Niycht z nas doma niewusedzi:
Całi kraj vestompiy zgodni
Do wostatni z vrogą valkiy.

Won to rzek i dzirskiy głose
Vkoło niego są podnieso:
Cały kraj vestompiy zgodni
Do wostatni z vrogą valkiy.

Swiatopołk ze svego konia
Do niych miyle są wusmiecho:
Takiy lud przeneko czarta
I choc z piekła go vesadzi.

Zgoda, jednosc i wodvoga
Viyci je jak wielgiy wojsko;
Dali' viara, v stronę Gduńska,
Dali v bój i na dobecy!

107
Sviatopołk to rżek i tromba
Marsz pomorskiy zapoczala
I sa vszetce powustavio
I jak viycher zaspievajo:

Grif pomorskiy polatuje
I zdobetni krziko bieg:
Vszetek lud na vroga jidze
I wobroniy Viyske brzeg.

Sviatopołk na czele kroczii
I provačzi v krvavi boj;
Sviatopołk, nasz vielgiy ksonža,
Sviatopołk, nasz dzelni voj.

Woniy szle i zniykle v lese
A wostali wucekajo;
Tam gdje zgvor beł, rech i žecy,
Pustkiy so i gļečo cisza.

K o n i e c

wg informacji z katalogu aukcyjnego
(Bydgoski Antykwariat Naukowy, aukcja 6.12.96)

drugą częścią "Dobrogosta i Miłosałwy" jest
"Wojewoda". Kościerzyna 1928

